

Poštnina plačana v gotovini.

Letnik LVII
September 1940
Štev. 9

Vsebinska 9. št.: Molimo za našega škofa! 257. — Marijino rojstvo 258. — Krščanska družina 259. — O trgovcu, iskalcu lepih biserov ... 261. — Komunizem ni nevaren? 262. — Jugoslovansko sveto leto 264. — Brodnik Jona 265. — Slomšek, ustanovitelj Mohorjeve družbe 267. — Baraga, apostol treznosti 268. — Zlata lestevica 269. — Sestanek voditeljev III. reda na Brezjah 271. — Blaženi Apolinarij 272. — † Marija Turk 273. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 274. — Frančiškova mladina: Taborjenje Velikih Frančiškovih Križarjev 277. — Zveza Velikih Klar v Ljubljani leta 1939/40. 278. — Cerkev - vodnica k Bogu 279. — S Marija Celina od Darovanja 281. — Misijonska poročila FMM s Kitajskega 282. — Razgled po svetu 284. — Pax et bonum 286. — In naj molijo za mrtve ... 288. — Nove knjige 288.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1940

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; Za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franc. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. — Uredništvo in upravnništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. — Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimsko serafinski koledar za leto 1940

S e p t e m b e r

1 N		16. pobinkoštna nedelja B. Janez in Peter m.	16 P	Čm.PO.	S. Kornelij in Ciprijan m.
2 P		B. Janez, Apolinar in Sev.	17 T	VO.PO.	Rane N. S. O. Frančiška
3 T	Čm.	Od dneva	18 S	PO.	KV., S. Jožef Kupertin sp.
4 S	PO.	S. Roza Viterb. dev.	19 Č	PO.	S. Januarij in tov. muč.
5 Č	Čm.	B. Gentil m., Lavrencij J.	20 P		KV., S. Evstahij in tov. m.
6 P	Čm.	B. Liberat in Peregrin	21 S		KV., S. Matej ap.
7 S	Čm.	Od B. M. D. (v soboto)	22 N		19. pobinkoštna nedelja
8 N	VO.PO.	17. pobinkoštna nedelja Rojstvo B. M. D., Hadrijan	23 P		S. Tomaž šk., S. Mavricij
9 P	Čm.	B. Serafina vd., Gorgonij	24 T	PO.	Najdba s. Klare, Lin, Tekla
10 T		B. Apolinar in tov. muč.	25 S		S. Pacifik sp., M. B. Rešit.
11 S		B. Bonaventura Barcel, sp.	26 Č	Čm.	B. Lucija d., S. Ciprijan m.
12 Č	PO.	Presladko Ime Marijino	27 P	PO.	S. Elzearij sp., S. Kozma
13 P	Čm.PO.	B. Frančišek Kald. sp.	28 S	Čm.	B. Bernardin sp., Venčeslav (Molitve za naše rajne.)
14 S	PO.	Povišanje sv. Križa	29 N	PO.	20. pobinkoštna nedelja
15 N	PO.	18. pobinkoštna nedelja Sedem žalosti B. M. D.	30 P		S. Mihael nadangel S. Hijeronim c. uč.

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek.
Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVII
Ljubljana

1940-IX.
September

Molimo za našega škofa!

Razne proslave desetletnice njegovega vladikovanja so v glavnem za nami. Morda so mu bile malo v zadoščenje za crucis pondus, težo križa, nekaka 5., 6., ali 8. postaja na križevem potu. Saj je sočutna ljubav Simona, Veronike in usmiljenih žena tudi našemu Gospodu dobro dela, pa bi njemu ne priznanje, ki ga je bil ob tej priliki za svoja velika dela deležen. A kakor je bila za našega Gospoda na križevem potu največja uteha njegova mati Marija, ki je najbolj umela njegovo žrtvovanje in je svojo nekrvavo žrtev z njegovo krvavo žrtvijo združila za naše odrešenje; tako bi bilo za našega škofa gotovo najlepši jubilejni dar, njegovo ljudstvo enega duha, enega srca, enega trdnega sklepa: Z Vami, naš od Boga postavljeni voditelj, z združenimi močmi, nerazdeljivo in neločljivo na delo za kraljestvo Kristusovo med nami! Naša tretjeredna družina se zaveda, da je v duhu sv. Frančiška predvsem to vdanost dolžna svojemu škofu in mu jo za to priliko znova obljublja in poklanja. V duhu Katoliške akcije, kot jo on pojmuje, bo delala, da Kristus čimprej zopet zakraljuje v našem zasebnem družinskem in družabnem življenju. A ker ve, da prazno je delo brez sreče z nebes, bo predvsem molila in s tihimi žrtvami zalivala to njegovo veliko delo. Posebno bo ne samo zdaj, ampak trajno in vztrajno molila: »O Bog, pastir in vladar vseh vernih, glej milostljivo na svojega služabnika našega škofa Gregorija, ki si ga za pastirja ljubljanski škofiji postavil: podeli mu, da bo tistim, čez katere je postavljen, z besedo in dejanjem koristil in tako s čredo, ki mu je izročena, dosegel večno življenje.«

Marijino rojstvo

»Tvoje rojstvo, o Marija, je oznanilo vsemu svetu radost. Iz tebe je vžšlo Sonce pravičnosti, Kristus, naš Bog, ki je odvzel od nas prokletstvo, prinesel blagoslov, ki je strl smrt in nam zadobil večno življenje« (Rimski misal). V resnici, Marija je mati našega Odrešenika, je vzrok naše radosti na dan svojega rojstva. Nebo se je radovalo nad njenim rojstvom, toliko bolj moramo mi slaviti ta praznik.

Jezus nas je storil vse sinove in hčere presvete Device, zato je ona tudi naša Mati. Kako spodbudna misel za nas, da jo smemo imenovati svojo mater. Ni napram otrokom tako ljubeznive, tako dobrotljive matere, kot je Marija nam. Svojega Sina prosi za nas, da bi nam dal svoj blagoslov in svoje milosti. Ni tako mogočne matere, kakor je Devica Marija, ker njena moč sega do božjega prestola, njena priprošnja je bila še vedno uslišana.

Marija je Mati usmiljenja, k njej dvigajmo svoje roke iz te solzne doline, ona nam hoče pomagati v naših potrebah. Ona nas tolaži v naših križih in težavah, oslajšuje naše življenje z upanjem, da bomo po njeni priprošnji dosegli večno zveličanje, zato je ona sladkost in upanje naše.

Veselimo in radujmo se na rojstni dan naše nebeške Matere!

Molitev je luč na potu duhovnega življenja, duhovno branje pa olje za to luč. (Sv. Frančišek Sal.)

Bog ni tako malenkosten kot so ljudje. (Sv. Franč. Sal.)

Po mojem je pravi kristjan rajši nakovalo kot kladivo, rajši oropan kot ropar, rajši mrtev kot morilec, rajši mučenec kot trinog. (Sv. Frančišek Sal.)

Krščanska družina

Žena.

Nekega dne je vsa razburjena in zjokana prišla k svojemu župniku in mu začela ihte tožiti, da ne more več s svojim možem živeti. Brezvernež je, pijanec, preklinjevalec, surovina, da ne ona, ne otroci, niso življenja varni pred njim. Rajši se sama ubija z otroki, kot bi še dalje z njim živela. Saj družina itak nima drugega od njega kot pohujšanje, ker vse zapije, kar zasluži. Župnik jo dolgo mirno posluša in potrpežljivo čaka, da pride do besede. Vmes pa išče izhoda iz zagate.

Kaj pa naredite, tako poseže vmes, kadar pride mož okajen domov in odpre vse registre kot organist ob vstopu za levitirano mašo? — Gospod, saj veste, da ne morem vsega požreti. Pošteno mu berem levite, čeprav vem, da to ne njemu ne meni nič ne koristi. Saj si ne morem pomagati, ker vse vre v meni, dokler ne prekipi. — Veste kaj, draga žena, da je tak pekel v vaši družini, je vzrok ta, ker je preveč podobna protestantskim cerkvam in premalo katoliškim. V protestantskih cerkvah ima prižnica glavno mesto, v katoliških pa oltar, žrtvenik. Z drugimi besedami: vi le preveč pridigate svojemu možu in celo takrat, ko je najmanj dovzeten za pridige, pa premalo pred oltarjem klečite in se v ljubezni žrtvujete zanj. Glejte, da bo znanprej vaša hiša bolj podobna katoliški kot protestantski cerkvi, saj ste vendar katoličanka in videli boste, da bo vse drugače.

Žena je razumela, sprejela blagohoten nauk in pomirjena odšla. Odstranila je prižnico iz hiše, se odpovedala pridigarski vlogi in kadar ni bilo moža pravočasno domov, ali ko ga je molče spravila k počitku, je pokleknila pred hišni oltarček in goreče molila: Marija, ti ga obrni, jaz ga ne morem! Prva dobra posledica tega je bila, da je bil on veliko bolj miren, ker ga ni nihče na korajžo klical. A to je bil le prvi sad njene mnogo prepričevalnejše molčeče pridige in molitve. Najdozorelejši sad je pa bil, čeprav ne že prvo jesen, da je neko soboto, ko je prišla iz cerkve od sv. spovedi ter ga v veliko razočaranje že doma našla in še popolnoma treznega, stopil pred njo in ji dejal: Tončka, pozabi, kar je bilo med nama! Lahko mi verjameš, da bo znanprej vse drugače. Jutri zjutraj pojdem tudi jaz k sv. spovedi. Upam, da se bo dalo tudi iz mene še kaj poštenega narediti.

Žena, če se ti ta vzor, prav iz tvojih vrstnic vzet, zdi previsok, potem se moram pa jaz glede tebe Simonovi službi skorajda odpovedati. Le en svet bi imel še zate, da bi se ti na tvojem zakonskem križevem potu vloga Kristusa vsaj kolikor toliko posrečila. Ali si že kaj slišala o čudežni vodi velikega ljudskega misijonarja sv. Bernardina Sienskega? Ne on, ampak ljudstvo jo je na podlagi njenih čudovitih uspehov krstilo za čudežno vodo.

Koliko nesrečnih zakonskih žena je na njegovih misijonih po pridigah prihajalo k njemu po svet in tolažbo. Če bi bile tisto, kar so imele čez svoje može misijonarju potožiti, njim samim povedale, bi jim bila dolga misijonska spoved lahka. Prepirl na prepirl je v naši družini, tako so tožile in ga prosile naj nasvetuje kako uspešno sredstvo, da bo več sloge in ljubezni. Vsaki taki je dal steklenico tiste že slavno znane čudežne vode z naročilom, naj jo vsakokrat, ko bo čutila, da že kri jeze valovi in se pripravlja izbruh, vzame polna usta vode ter toliko časa

v ustih drži, dokler se ne bo kri zopet docela umirila. Vse, ki so se tega zdravila in recepta držale, so priznavale, da je to res čudežna voda, kot bi bila s krstno v sorodu. Kar čisto novo sončno življenje se začne v družini, kjer jo zlasti žena pridno rabi. Pa tudi možu naj jo priskrbi. Sicer možaki za vodo niso posebno navdušeni, a take čudežne so prav tako potrebni, da se jim ne bodo hudiči ali še kaj gršega vsipalo iz ust, kakor čebele iz panja. To, žena, bo pošteno zadoščenje za tisto nesrečno jabolko.

Žena! Tako dobro vem kot ti, da je lepe nauke lažje dajati kot držati. A to v tvojem slučaju nepobitno ostane, če se jih boš držala. Si boš svoj zakonski križ bistveno zlajšala in mnogo več upanja imela, da boš svojega moža, ki je vendar tvoj najbližji, prej ali slej razorožila in spreobrnila. Saj ti je gotovo znana tista zarota, ki sta jo nekoč topla pomladno sonce in strupena kraška burja skovala proti nekemu kmečkemu očancu stare korenine. Vse je že odložilo zimsko obleko, le on jo je ob nedeljah v kožuhu mahal v cerkev. Pa je reklo sonce burji: Poskusi ga ti prisiliti, da bo slekel kožuh. In burja se je z vso silo zakadila vanj. Toda čim srditeje ga je naskakovala, tem bolj se je možiček zavijal v svoj kožuh. Ko vidi, da ravno naprotno doseza, pravi soncu, naj ono poskusi svojo srečo. Sonce upre svoje tople žarke v starčka. Nekaj časa se je še obiral, potem se je začel podajati. Najprej je kožuh odpel. Ko je pa celo njegove premrle kosti le preveč razgrel, ga je še slekel, čeprav so se mu drugi muzali.

Tako boš tudi ti, žena, več dosegla s soncem ljubezni, ki se nikoli ne skrije za oblake, kot z burjo svoje jeze. Saj največja sila, s katero razpolaga žena, je ljubezen. Z njo ustvarja čuda, pa naj se že s posvečeno zakonsko ljubeznijo oklepa svojega zakonskega druga, ali pa z žezlom požrtvovalne materinske ljubezni kraljuje sredi svojih srečnih otrok, ki ji ljubezen vračajo za ljubezen.

A ne umej me napačno. S tem nikakor nočem reči, da bi si za ceno moževe naklonjenosti in mirnega zakonskega sožitja pustila prav vse dopasti, kar bi od tebe zahteval. Njegove zakonske pravice niso neomejene, kakor tudi tvoje ne. Vezane so na naravno, božjo in cerkveno pravo. Le v teh mejah sme tvoja zakonska ljubezen »vse prenašati«. V podrobnosti se glede teh meja ne kaže spuščati. Menim pa, da če zakonski tako skrbno pazijo na meje in mejnike, ko gre za kako ped zemlje, bi morali še skrbneje paziti na meje in mejnike mnogo svetejših in usodnejših zakonskih pravic oziroma dolžnosti.

Žalibog mnogi moderni zakonski, zlasti moške polovice, teh meja in mejnikov nočejo več poznati. Za tako neomejeno svobodo, kakršno uživa žival na pašniku, seveda ni treba nikakega blagoslova. In ga taki tudi ne potrebujejo. Ali jih poroči duhovnik ali biring, jim je vseeno. Kaj se pod častito firmo zakona dalje vrši, to nikogar več ne briga. S takimi se tukaj ne mislim prerekati. Govorim krščanskim zakonskim in v tem poglavju krščanskim ženam, ki jim krščanski zakon ni le kaka judovska apoteka pod lepo firmo »Marija Pomagaj«, ampak hočejo tudi v zakonu krščansko živeti, če je to njihovim zakonskim drugom prav ali ne. Žene, ki bi teh meja in mejnikov ne poznale, so vsekako dolžne se z njimi podrobneje seznaniti, sicer bi bila že njihova nevednost grešna, še bolj pa morda tisto, kar bi iz nje izviral. Saj imajo na razpolago razne vire, tiskane in ustmene: knjižice, spovednico, stanovski nauk, zaupne informacije pri poklicanih. Toda eden, na katerega se najrajši obračajo, to je zdravnik kot zdravnik, ni v to poklican. On je specialist za telo, ne pa za dušo. Za to so specialisti dušni zdravniki.

Žene! Za sklep čujte še eno zgodnico. Kakor veste, Miklavž že dolgo prej pri materah zaupno poizveduje, kaki so njihovi otroci, kateri so pridni, kateri poredni, da jih ve po zasluženju obdariti. Tako je prišel tudi k neki materi z enim fantkom in eno punčko na posvet, kako je kaj z njima zadovoljna. Seveda je oba zelo pohvalila. Kajti matere so take, da v domačem družinskem krogu otrokom, kadar jih kaj zdražijo, vsa mogoča imena zdajo, ki jih ni v nobeni pratiki, pred tujci pa so sami angelčki. Ko je Miklavž slišal, kako sta oba dobra, je obljubil, da jima bo nekaj lepega prinesel. Potem je dejal materi: »Tebi bi pa rad živega fantka ali punčko prinesel.« Komaj se je še pravočasno spomnila svoje hvale, da ni rekla: »Še ta dva škrateljčka sta mi preveč!« Mesto tega mu je zarobila: »Če nimaš drugega, še to kam drugam nesi!« Miklavžu sta se dve debeli solzi utrnili in potočili po beli bradi. Obrnil se je in žalosten odšel. Miklavževo jutro je fantek dobil konjička, da ga je lahko zajahal, punčka skoraj večjo punčko kot je bila sama, mati pa veliko šibo, ki jo je seveda skrbno skrila pred otrokoma. Jaz bi samo še to dostavil, da jo je pošteno zaslužila.

P. SALEZIJ:

O trgovcu, iskalcu lepih biserov ...

Med prelepimi prilikami o nebeškem kraljestvu je tudi ena, ki primerja nebeško kraljestvo trgovcu, iskalcu lepih biserov. »Ko je le-ta našel dragocen biser, je šel in prodal vse, kar je imel, in ga kupil« (Mt 13, 46). Zdi se mi, da je ta prilika kakor nalašč za modernega človeka, ki se je neizrečeno pomehkužil in se boji vsakih prevelikih žrtev za dobro stvar. Ni se n. pr. hotel postiti prostovoljno, iz verskega nagiba enkrat na teden, sedaj se mora marsikje po večkrat. Nemogoče se mu je zdelo pustiti grešno naslado, v vojnem času se pa mora — hočeš nočeš ločiti od vsega in prevzeti nase najhujše žrtve, da, celo grozno smrt, ki mu jo je pripravila moderna brezbožna civilizacija. Ni mogel prenesti morebiti kake malenkostne krivice od strani svojega bližnjega ali soseda, v sedanjem času nasilja pa mora brez godrnjanja prenašati vnebovpijoče krivice od strani sosednjega naroda, ki obenem celo na ves glas razglaša, da mu je le za pravično rešitev mednarodnih odnosov itd. Ker je moderni, tudi krščanski človek, zgubil izpred oči veliko vrednost nebeškega kraljestva in njegovih nadnaravnih dobrin ter se ves zaryl v posvetne skrbi; ker je bil prelen, da bi se kaj več žrtvoval za izoblikovanje svoje duše in značaja, se je zgodilo, da je postal suženj in obenem mučenec — neprostovoljni mučenec (če se potem sploh more še imenovati mučenec) — svoje prevelike tostranske usmerjenosti.

Zato pa je ravno dandanašnji najbolj potrebno, da postanemo podobni trgovcu, iskalcu lepih biserov. Odkrijmo v krščanstvu tisti najdragocenejši biser, radi katerega bomo pripravljene prodati vse, kar imamo in ga kupiti! V tem je rešitev za nesrečno in zbegano človeštvo. V ničemer drugem je ni in je ne bo! Dokler bo posameznik povsem grabež, pohlepnež in mehkužnež, ves vase zaverovan, boječ se vsakih žrtev, toliko časa ne bo zadovoljen. Dokler bo vsak narod videl samo sebe in krivice nasproti sebi, toliko časa ne bo miru in mednarodne zastopnosti. Do te bo mogoče priti šele tedaj, ko bo ravno tisti narod, ki mu je za pravičnost, prvi začel pri sebi in dal sosednjemu narodu, kar mu

je po krivici vzel. Sam mora najprej popraviti krivico, ki jo je storil, potem šele bo mogel brez sramu zahtevati tisto, kar je njegovega. Preden bo do tega prišlo, bo pa še dolgo, dolgo. Še tam, kjer je katoliška vera državna vera, kjer bi se torej tudi v javnem življenju morali ravnati po krščanskih načelih, še tam tega ne morejo razumeti, kaj šele druge.

Ali je torej krščanstvo samo lepa beseda in vzvišena teorija? Žalibog, prevelikokrat resnično. Zato pa mora človeštvo hoditi »narobe-pot«. Namesto, da bi se prej zatajevalo ter se radi dragocenega bisera vsemu odpovedalo, pa se mora v težkih preizkušnjah nehote in prisiljeno marsičemu odpovedati. Ker zmagoviti narodi ne poznajo mere svojemu maščevanju, pa rode še hujše maščevanje in surovo popravo krivic. Tako se dogaja v svetu, ki noče poslušati vesti, ki se noče ravnati po krščanskih načelih.

Kolikokrat je že katoliška duhovščina to razglašala, pa se zdi, kakor da bi šlo skozi eno uho noter skozi drugo pa ven. Saj je krščanstvo samo na sebi s svojimi vzvišenimi nauki edino odrešujoče za bedno človeštvo. Pa mislite, da ljudje hočejo to razumeti. Preplitvi so in prepovršni. Tudi jih samo še kake senzacije ganejo in zbudijo iz spanja, kakor injekcije neozdravljivo bolnega človeka. Sedanji svetovni dogodki so nam pripravili že dovolj vsakovrstnih senzacij, tako da je upati, da bomo zopet dostopni tistim vsakdanjim stvarim iz evangelija, ki bi nam tudi v teh težkih časih bili ne samo v tolažbo, ampak tudi v rešitev. Naj bi se to čim prej zgodilo. Tedaj ne bomo več brez razumevanja poslušali krščanskega nauka in tudi ne prelepe prilike o trgovcu, ki je iskal lepih biserov.

Tudi to pomnimo, da bo le dosleden kristjan zmožen doprinesti vsakojake žrtve za domovino, ker ve, da se brez žrtev ne more živeti, in ker ima obenem upanje, da bo po smrti prejel plačilo. Ker je bil v življenju podoben trgovcu lepih biserov in je radi najdragocenejšega izmed dragih biserov odtrgal svoje srce od vsega na tem svetu, ga bo našel shranjenega na drugem mestu. Pri vsem svojem delu in trpljenju se bo zavedal, da mu tega bisera ne more nihče odvzeti in to mu bo v mir in srečo in tiho notranjo zadovoljnost. Tisti pa, ki se neredno navezujejo na ta svet, nimajo smisla za žrtve ter doživljajo razočaranje za razočaranjem in naposled bodo praznih rok stopili pred večnega Sodnika.

P. ANASTAZ:

Komunizem ni nevaren?

»Poglej, Tone, pa le ne bo vse res, kar pišejo časopisi in pridigujejo duhovniki o komunizmu«, je pred kratkim nagovoril dober, katoliški oče svojega sina bogoslovca. »Preberi tole, kar je tu notri napisano. Poglej, tale je bil sam v Rusiji in je vse to sam videl.« »No, sem pa res radoveden, kaj vas je tako navdušilo; menda ne boste postali komunist, ko ste pa v apostolstvu mož.« »Tisto ne, le to bi rad dopovedal da so tudi komunisti že spoznali, da se proti veri ne morejo bojevati in da ji zato niso več tako nasprotni; zato bo tudi pri njih kmalu verska svoboda; sploh pa da se bo čez nekaj časa komunizem zelo spremenil.« »Počakajte malo, da preberem; potem boste lahko pripovedovali.«

Ko je sin prebral, kar mu je ponudil oče, je nadaljeval razgovor. »Toda, oče, o veri in verski svobodi oziroma brezverstvu tukaj notri

sploh govora ni. Pisatelj tukaj samo pripoveduje, kakšno je življenje v komunističnem 'raju'. Pri tem pa morate upoštevati tole: Prvič, da je nekaj zrn resnice v vsem, tudi v komunizmu; toda tisto resnico znajo komunisti tako poveličevati, da se vsa zmeta kar skrije ob njej. Drugič, da so tega pisatelja vodili okrog kakor medveda v kletki; ni se torej mogel svobodno gibati in je smel gledati samo tisto, kar so mu pokazali. Tretjič pa, prav nič ne veste, kakšnega svetovnega nazora ali svetozora je ta pisatelj. Naš svetozor je katoliški, koga drugega pa komunističen.»

»O preganjanju vere se pa le ne sliši več toliko.« »Zadosti boste zvedeli o tem, če preberete samo drobne novice iz življenja Cerkve v katoliških tednikih in mesečnikih. V njih je popisano, kako so 'rožnate' razmere v tistih delih Poljske, ki so jih zasedli boljševiski. Vodja Zveze borečih se brezvercev sovjetske Rusije Jaroslavskij je na nekem moskovskem zborovanju delavcev poročal, da so večje beloruske in ukrajinske pokrajine povsem 'očistili' duhovnikov in da imajo sovjetska sodišča na Poljskem mnogo opravkov z ločitvami zakonov. Drugo poročilo zopet pravi, da so sovjeti odpeljali v Sibirijo ali pa zaprli v ječe v tistih krajih 3679 katoliških in uniatskih duhovnikov. Samo premislite to številko 3679; vsa Slovenija premore komaj okoli 1300 duhovnikov. Trikrat toliko so jih torej pozaprli ali pregnali; in to naj bo verska svoboda? Drugod zopet je prepovedano duhovnikom blagoslavljanje zakonske zveze in krščevati; vse matične knjige so prevzeli državni uradi. Angleški katoliški list Awsleter z dne 11. maja t. l. pa poroča: Več cerkva, ki so jih bili sovjeti zaprli, je zopet odprtih, ker je to zahtevalo prebivalstvo. Toda zato, da se sme v njih opravljati služba božja, morajo plačevati verniki občutne davke. Tako n. pr. je morala uprava cerkve sv. Magdalene v Lvovu plačati 12.000 rubljev za en mesec. Drugim manjšim župnijskim cerkvam so naložili po 1000 rubljev mesečno. Električno razsvetljavo morajo cerkve plačevati 11krat dražje kakor zasebniki. Kdor ne pošilja otrok v državno brezversko šolo, ampak jih da poučevati doma ali v zasebnih šolah, mora plačati vsak mesec 100 rubljev šolske pristojbine.«

Pustimo sedaj ta razgovor in se vprašajmo, odkod imajo komunisti toliko sposobnosti, da širijo svoje nauke tudi med vernimi ljudmi. Tukaj bi se morali spomniti Kristusovih besed o volkovih v ovčjih oblačilih. Prav dobro je pretkane načine komunistov opisal pokojni papež Pij XI. v svoji okrožnici o komunizmu. (Zbirka Naša pot XIII. Divini Redemptoris. Ta zbirka je zelo priporočljiva in je iz nje marsikaj tudi dobesedno v tem članku.)

»Komunizem se je predstavil izpočetka tak, kakršen v resnici je, namreč skrajno zločest. Ko je pa spoznal, da se mu ljudje odtegujejo, je izpremenil taktiko in si prizadeva množice pridobiti z raznovrstnimi prevarami, ter skriva svoje zle namene za ideje, ki so same na sebi prave in lepe.

Tako na primer, ko so voditelji komunizma opazili, da vse hrepeni po miru, so se začeli delati za najbolj vnete zagovornike splošnega svetovnega miru, obenem pa hujskajo množice na razredni boj, ki je kriv tolike prelite krvi. Ker pa čutijo, da mir ni zagotovljen, se obenem silno oborožujejo. (Pri nas so se postavili v prve vrste v boju za samostojnost slovenske narodnosti. Op. pis.)

Prav tako snujejo organizacije ('društva prijateljev', op. pis.) in periodične liste pod raznimi imeni, ki nič ne spominjajo na komunizem, imajo pa samo ta namen, širiti z njimi komunistične zmote med ljudi, med katere bi jih na drugi način ne mogli širiti.

(Konec prihodnjic).

Jugoslovansko sveto leto

Katoliška Jugoslavija obhaja svoje narodno sveto leto. V spomin 1300 letnice, kar so Hrvati navezali prve stike s papeškim Rimom, ga je sv. oče Pij XII. s posebnim apostolskim pismom 12. maja 1940 za celo katoliško Jugoslavijo dovolil. Začelo se je na god prvakov apostolov sv. Petra in Pavla 29. junija in bo trajalo do istega praznika sledečega leta.

S krono blaženstva ovenčan,
s cvetjem tajnostnim obdan,
kakor biseri plamteči
mu žare sledovi ran.

Zdrav nam bodi, oče blagi!

Nekateri so se takoj na prva oznanila potrudili za jubilejni odpustek. Drugi pa še sprašujejo, pod kakšnimi pogoji se ga je mogoče udeležiti. Slednjim naj te pogoje pismeno objasnim, da ne bodo v negotovosti in jim ne bo treba okrog spraševati. Ker so ti pogoji lažji kot pri splošnih rednih in izrednih jubilejih, naj se vsak potruži, da dragocelega jubilejnega odpustka ne bo zamudil. Kateri se ga hočejo udeležiti, naj pomnijo sledeče:

1. Odpustek je eden, popoln in ga je možno po spolnjenih zahtevanih pogojih le enkrat dobiti.

2. Odpustek more dotični le sebi dobiti in ga ne more nakloniti dušam v vicah, še manj seveda živim. Poklicni veščaki namreč pravijo,

da če pri jubilejnih odpustkih ni izrecno povedano, da se jih more nakloniti tudi dušam v vicah, so samo za dotične, ki jih dobe, še posebno, ako je samo eden, kot v našem slučaju. In papeško pismo o tem molči.

3. Pogoji zanj so naslednji:

a) **Spoved in sv. obhajilo.** Oba morata biti opravljena v jubilejnem letu. In sicer nalašč za to priliko. Obvezna letna spoved in sv. obhajilo in tudi spoved in sv. obhajilo iz pobožnosti sama po sebi ne zadostujeta. Razume se pa, da kdor pri eni ali drugi spovedi in sv. obhajilu iz pobožnosti napravi namen, naj velja za jubilejni odpustek, zadosti temu pogoju.

b) **Obisk cerkve.** Obiskati pa mora kako škofijsko ali katero koli župnijsko cerkev. Tedaj ni potreba obiskati domače župnijske cerkve. Lahko obiše katero koli župnijsko cerkev, ki mu je morda bolj pri rokah, bodi svetna ali redovna. Ne bi pa zadostil temu pogoju, če bi obiskal kako samostansko ali drugo cerkev, ki ni župnijska, ako nima za to posebnega dovoljenja od spovednika, ki mu iz pametnega vzroka za to lahko dovoli, ali v kako drugo dobro delo spremeni. O posebnih pravicah redovnic in nekaterih drugih tu ne govorimo.

c) **Obiska cerkve se zahtevata dva.** Opraviti se morata v jubilejnem letu. Lahko pa se opravita isti dan, da, celo ob isti priliki. Le da morata biti res dva. To je, po opravljenem enem je treba iti iz cerkve in nato se gre lahko zopet v cerkev, da se opravi drugega. Tako kot je navada pri porcijunkulskih odpustkih.

d) **Zaukazane molitve so:** Za vsak obisk po 5 očenašev, 5 zdavamarij in 5 čast bodi na čast presv. Rešnjemu Telesu. Nato 3 zdavamarije na čast Materi božji. Končno 1 očenaš, zdavamarijo in čast bodi po namenu sv. očeta. Ta molitev se ne da s kako drugo, četudi daljšo, nadomestiti.

To je vse, kar se za ta jubilejni odpustek zahteva. O kakem obisku različnih cerkva, postu in miloščini, ki je običajna zahteva pri drugih splošnih jubilejih, zlasti izrednih, med pogoji za naš jubilejni odpustek ni govora.

ENID DINNIS — K. R.:

Brodnik Jona

(Konec.)

»Seveda ne,« je rekel oni suho. »Toda sedaj nastane težava, kaj je pravi čudež? Kadar učimo o nebeških čudežih, moramo računati z isto močjo, ki povzroča Krištofove čudeže. Vsi svetniki so tako rekoč všteti.«

Decim je molčal. Kipar, ki vidi, kako v njegov marmor prihaja življenje, ne more bolj osupniti, kot je on. Toda kiparja vsaj ne peče vest, medtem ko je ubogi Decim hudo trpel. Kaj je storil? Resda nevede, a posledice so bile strašne. Lucijeva vera je bila omajana, to je bilo gotovo.

»Najhuje pa je,« je povzel Lucij, »da bo šla stvar naprej... Človek božji! Čez dva tisoč let, ko se bodo ljudje znali voziti brez konj in bodo drveli ko veter, bodo na čelo svojih voz obešali podobo svetega Krištofa, in se mu bodo izročali v varstvo!«

»Ali ni čudno, da sem ravno na tej poti dobil prvi nagib za to pesem,« je rekel Decim. »Ne morem se domisliti, kako se mi je porodila — pač spominjam se. Tu nekje je bil brod in neki človek me je nesel čez na svojem hrbtu. Takale malenkost — pa utegne biti kal pesniškega domisleka.«

Približala sta se mostu, ki je bil zgrajen čez reko, odkar Jona ni več opravljal tam svoje službe. V bližini je stal neki mož, ki je od popotnikov pobiral mostnino. Decim se je obrnil nanj. »Ko sem bil zadnjič tukaj,« je opomnil, »tu ni bilo mostu, treba je bilo bresti čez reko, kdor se ni dal prenesti brodniku, ki je bival tukaj.«

»Aha,« je odgovoril mož, »to je bil stari Jona. V njegovem času ni bilo treba nič plačati. Oče mi je rad pravil o njem. Pri ljudeh je veljal za bedaka in paglavci so na njegovem hrbtu za šalo jahali sem in tja. Nikoli ni nikogar zavrnil. Pravil je, da je osamel človek, in da je vesel, če more spregovoriti kako besedo s tovariškim bitjem; toda spregovoriti jih je moral precej, zakaj prihajali so v rojih, ko se je zvedelo, da je mogoče priti čez brod, ne da bi si človek omočil noge.«

»Zdaj se ga čisto dobro spominjam,« je rekel Decim. »Ali ni prišel semkaj iz nekega samostana?«

Mož je prikimal. »Mojemu očetu je pripovedoval, da se je naselil tukaj, ker edino vsemogočni Bog in njegovi svetniki se niso naveličali njegove zgovornosti, zatorej je prišel sem molit. 'Če je stvar taka,' pravi moj oče, 'zakaj potem pustiš, da te sodrga moti pri molitvi?' Moj oče ni nikdar pozabil njegovega odgovora:

,'Nekoč sem nosil mladeniča čez reko,' je rekel, 'ki je bil angel iz nebes. Potolažil me je, ko sem mu pravil svojo povest, rekoč, da kar sem kdaj storil enemu izmed teh, sem storil Kristusu, Gospodu svojemu. In odslej sem živel v veri, da je vsak, kdor koli me prihaja prositi pomoči, Kristus sam. Zdelo se mi je, da Ga vidim tam, kako stoji in me kliče,' je dejal.«

Mož se je ozrl na gomilo kamenja blizu brega. »Tukaj leži pokopan,« je rekel, »kjer je stala njegova kočica. Umrl je pri delu — od slabosti se je zgrudil v vodo, ko je nosil pijanca, ki se ni mogel držati na nogah. In tako se je naposled utopil — on, ki je reševal druge. Moj oče je zmerom trdil, da je svetnik, toda kaj imajo ljudje od svetnika, če še nihče ni slišal o njem? Vsi so pozabili na starega Jono, vsi, ki so bili kaj čuli o njem.«

»Jaz se ga dobro spominjam,« je ponovil Decim. »Vse mi je, kakor bi bilo sedaj.«

Premišljal je, ali naj pove mostninarju, da je bil on — in ne kak nebeški obiskovalec — oni, ki je bil potolažil Jono? Sklenil je, da bo to pojasnilo prihranil za Lucija.

Prijatelja sta nadaljevala svojo pot, šla sta preko mostiča in mimo neurejenega kupa kamenja ob poti. Lucij se je ustavil pred lesenim križem, ki se je dvigal iznad groba.

»Ali ne bi pomolila k svetemu Krištofu?« je vprašal.

Pesniku je zažarel obraz.

»Zakaj ne?« je odvrnil. »Saj je gori v nebesih in trdno sem prepričan, da bo še znanprej varoval popotnike.«

Slomšek, ustanovitelj Mohorjeve družbe

80 let Mohorjeve družbe

Mohorjevih udov število
je verskega in slovenskega duha merilo.

5. julija letos je minilo 80 let, odkar je bila ustanovljena Družba sv. Mohorja kot cerkvena bratovščina. 80 let že pošilja med slovensko ljudstvo dobro, krščansko knjigo. Če se zavemo, koliko dobrega in koristnega branja je Mohorjeva knjiga v teh letih nagrmadila na naše knjižne police, mora biti ta obletnica za vse poštene Slovence resničen praznik.

Pobudo za ustanovitev družbe, ki naj bi izdajala dobre knjige, je dal naš svetniški škof Anton Martin Slomšek. Že kot kanonik je mislil na tako društvo, pa mu je vlada prošnjo odbila. Slomšek ni in ni miroval, tudi potem ne, ko se je l. 1852. vendarle že bilo ustanovilo **Društvo sv. Mohora**, predhodnik sedanje Družbe. Društvo je životarilo, dokler se ni l. 1860. preosnovalo v **Družbo sv. Mohorja**. 18. maja jo je papež Pij IX. potrdil kot cerkveno bratovščino in ji podelil odpustke. Tako je bila postavljena Družba na varna tla. Število udov je začuda naraščalo. L. 1860. jih je bilo 1116, čez 10 let že 15.000, l. 1890. 46.000, l. 1918. pa je Družba dosegla največje število udov: 90.512. Leto 1919. pa je prineslo Druž-

bi strahovit udarec. Družba se je morala preseliti iz svojega rojstnega kraja Celovca. Tam je ostalo vse njeno premoženje razen strojev in knjižne zaloge. Nad 7 milijonov je ostalo onstran meje. V upanju, da bo vrnitev v Celovec še mogoča, se je družba ustavila na Prevaljah. A vrata so se zaprla in končno si je Družba izbrala za svoj novi dom Celje. Leta 1920. je štela Družba sv. Mohorja le še 43.553 udov. Po vojni je bilo najlepše leto 1931., ko se je število zopet dvignilo na 61.848. Toda kaj je to v primeri z devetdesetimi tisoči!

Premoženje Mohorjeve družbe v Celovcu je do letos upravljal poseben odbor. Za 80 letnico je bil razpuščen in premoženje je zasegla država. Mi pa se homo vrgli na delo, da bomo naši zaslužni slavljeniki pridobili čim več novih udov.

Baraga, apostol treznosti

(Nadaljevanje.)

Zavedal se je, da s tem lastno življenje izpostavlja nevarnosti, kar ga pa ni plašilo. »Moje življenje je v nevarnosti,« piše, »ponoči moram skrbno in trdno zapirati vrata svoje kočice, da se očuvam pred temi nestvori.« Da to ni bil prazen strah, priča njihov nočni napad, o katerem nam sam poroča. Potem ko je našuntana drhal štiri dni skupaj pila, je neko noč s sekirami pridrla nadenj, da ga pobije in razseka. Več ur so grozno tuleč oblegali njegovo kočico ter iskali vhoda, da bi ga dobili v roke. Le posebni božji previdnosti, kateri se je izročil, se je imel zahvaliti, da se jim to ni posrečilo.

Podrobnosti o tem napadu je ustmeno zaupal svojemu zvestemu sodelavcu Rev. Ed. Jacker-ju. Posredno, po svojem bratu Rev. Walter Elliotu, je zanje zvedel Rihard R. Elliot in nam jih je v svojem članku »Friderik Baraga med Otavani« zabeležil. Napad je bil prav za prav vsaj posredno navdahnjen po tamkajšnjem protestantskem misijonarju Rev. Leonardu Slaterju, kateremu sta bila Baraga in njegov katoliški misijon smet v očesu. Ker ga drugače ni mogel izriniti od tam, se je poslužil tega sredstva. Upamo, da ga je osebno s tem hotel le oplahiti.

Baragovi zvesti so zamišljen napad nekoliko izvohali in ga nanj opozorili. Niso pa vedeli, kdaj ga nameravajo izvršiti, sicer bi ga bili ali sami ali potom krajevne oblasti gotovo preprečili. Med obleganjem je Baraga klečal sredi sobe, molil in čakal, kaj bo. Le tega se je bal, da bi utegnila pijana drhal v obupu, ker ni mogla do njega, hišico zažgati in bi bil tako postal žrtev ognja. V tej sili je obljubil, da če ga Bog reši, ne bo v svojem življenju več pokusil kapljice alkohola. Kmalu na to so prihiteli ameriški državni varnostni organi in razpršili drhal. Baraga pa je bil posledaj do smrti zaobljubljen abstinent. Kolikokrat bi mu bila kapljica alkohola zdravilo, ko je ves premočen, premražen in prezeben moral na prostem prenočevati. A nikdar mu ni prišlo na misel, da bi si bil z alkoholom pomagal.

Kljub vsemu nasprotovanju je Baraga v Grand River-ju v poldrugem letu tamkajšnjega delovanja več dosegel kot njegov protestantski tovariš Rev. L. Slater v devetih letih. Ta je v teh letih pridobil za protestantizem le 10 Indijancev, Baraga v poldrugem letu okrog 200 za sv. katoliško vero. To pomeni seveda prav toliko popolnih abstinentov. Ko bi bil dlje ostal tam, bi bil to žganjarsko gnezdo spremenil v prav tako cvetoč misijon, kot je bil Arbres Croche. Toda na pritisk vladnih agentov »in s pomočjo žganjarskih kramarjev,« kot pravi Rev. Walter Elliot, »zoper katerih žganjarsko barantijo se ni nikdar nehal boriti,« je bil škof prisiljen ga umakniti.

Tudi med Čipevci v Lapointu in La Ansu ter podružnih misijonih ob Lake Superior je takoj začel z apostolatom treznosti. Sicer Čipevci niso bili taki žganjarji kot Otavci ob Grand River-ju. Imeli pa so v svoji sredi, kot v Lapointu, ali v neposredni bližini, kot v La Ansu, tudi bele, ki jim v treznosti niso dajali najlepšega zgleda. Da svoje Indijance očuva pijančevanja, je za oboje uvedel že obstoječo ameriško oz. irsko »Družbo treznosti«. Dne 30. sept. 1842 je iz Lapointa pisal škofu, ki se mu je naznanil za birmo, naj prinese s seboj sprejemne listke za »Družbo

treznosti«, da z njegovo avktoriteto ustanovi v svojem misijonu podružnice te družbe. Dne 25. avg. 1845 ga je zopet prosil, naj iste sprejemnice prinese s seboj, ko bo prišel na birmovanje v La Anse, da uvede »Družbo treznosti« v vseh svojih štirih misijonih: La Ansu, Lapointu, Fond du Laku in v Grand Portage. Dne 5. jan. 1846 je naročil še take z indijanskim besedilom. Birma je bila v La Ansu julija istega leta. Ob tej priliki je škof Lefevre sam slovesno ustanovil »Družbo treznosti« in sprejel prve člane.

V svojem poročilu Leopoldinski družbi dne 18. sept. 1846 je Baraga to slovesnost podrobno opisal. »Bil je jako spodbuden in tolažljiv pogled.« piše. »Škof je v svojem škofovskem ornatu stal pri angelski mizi in držal v roki zaobljubne treznostne listke. Vsak Indijanec, ki je želel postati član te družbe, se je približal, pokleknil pred škofa, prejel njegov blagoslov in sprejel listek z indijanskim besedilom. Tiskani listki so imeli sledečo vsebino: Jaz N. N. se odpovem popolnoma in za vselej opojnim pijačam in prosim Boga, naj mi dodeli to milost, da bom svojo obljubo držal. — Vsi Indijanci mojega misijona so to z veseljem obljubili in zvesto drže.«

LOVRO HAFNER:

Zlata lestvica

Molitev je velik in gotov pripomoček, da zadobimo milosti in s tem dosežemo naš končni namen in cilj — večno življenje.

Resnično, če se hočemo zveličati, moramo moliti, ker brez molitve človek navadno ne more v nebesa. Ne poznam stvari, ki bi bila bolj živo priporočila vredna kot je molitev, kajti Jezus je dejal, da hoče svojo milost dati le onemu, kateri ga bo prosil. Če ne molimo, so brez koristi vsa naša premišljevanja in vsi dobri sklepi, zato je molitev neobhodno potrebna, ker brez nje bi gotovo padli in se pogubili.

Molitev pa mora biti prava. Da pa se naučimo prave molitve, moramo mnogo moliti, ker le z vajo bomo to dosegli. Tudi brati in pisati smo se naučili le z branjem in pisanjem.

Molitev je velika cesta v nebesa, je zlata lestvica po kateri angeli od našaja poročila z zemlje in prinašajo iz nebes milost človeštvu. Molitev je mogočna in glasna izpoved vere, po kateri se krščanstvo vzdramlja, vzpodbuja, krepi, nevera pa pobija. Naša glasna in skupna molitev v cerkvi, pri procesijah, ali na božjih potih sliči vojni trumi, ki gleda Boga na tem svetu. Glas take skupne molitve doni v strah sodobnim duhovom in priča, da svet še ni popolnoma njihov, da še živi ljudstvo, ki moli. Molitev je vedno, zlasti pa v sedanjih težkih in nevarnih časih, najmočnejše sredstvo za pridobivanje božjih trdnjav. Z besedo in črko vplivamo le na malo ljudi, skupna in glasna molitev, ki se dviga k Bogu, pa pada od Njegovega blagoslova oplojena, kot dež milosti na narode in na ves svet. Kdor zna dobro in stanovitno moliti, ta je najboljši apostol vere, pa tudi najboljši rodoljub in najboljši državljani. Trudimo se, da bo naša molitev stanovitna, resnično dobra in goreča, ker le gorečnost je duša molitve.

Z žalostjo pa moramo priznati, da nam manjka živega prepričanja o vzvišenosti in krasoti molitve in da se mnogo premalo zavedamo, da je molitev pogovor in občevanje z Bogom. Menim, da se ne motim, če trdim, da je glavni vzrok naše slabe molitve ta, da prehitro, brezmiselno, brblja je nerazločno izgovarjamo komaj na pol besedilo. Kako nas more Bog slišati, če mi sami sebe ne razumemo, ne slišimo, in ne vemo, kaj izgovar-

jamo. Pogovor — avdijenca pri Bogu mora imeti in pokazati tudi na zunaj zbranost duha v tem, da premišljeno, počasi in razločno izgovarjamo, česar prosimo. — Da lepa, zbrana, počasi in premišljeno izražena molitev silno zgledno in vzpodbudno vpliva na slehernega, mi ni treba posebej podčrtavati. Spominjam se, kako so mi tekle solze ginjenja po licih, ko sem bil soudeležen prelepe korne molitve pri očetih trapistih v Rajhenburgu. Pa tudi pri drugih narodih sem opazil, da njih skupna in glasna molitev teče v zmernem tempu in z lepo razločno izgovarjavo.

Žal, mi se v resnici veliko zavedamo in prenizko poznamo vrednost in dragocenost lepe, dobre, zbrane premišljeno in razločno izražene zborne molitve. V premnogih naših cerkvah se čuje le neko tiho zamolklo, pri moških v nizkem basu šepajoče mrmranje. Prav je imel neki misijonar, ko je tako »molitev« obsodil z besedami: »To ni molitev, to še podobno ni molitvi.« To je dokaz, kako premalo se zavedamo in kako premalo vemo o vrednosti in dragocenosti dobre in vzgledne molitve. Naše mrmranje in razvada prehitevanja drug čez drugega ni lepa, je graje vredna, podobna je, kot da bi drug drugemu stopali na pete in kot da bi se v neki tekmi kosali. Pomnimo, da naša naglo zbrbljana molitev ne bo oblakov predrla. To grdo razvado, ki je le nam Slovencem lastna, moramo odpraviti, če hočemo, da bo molitev Bogu dopadljiva, dobra in zgledna. Kadilo se ne dviga k nebesom, če ga žerjavica ne razstopi. V molitvi je pa žerjavica gorečnost, gorečnost pa v zbranosti duha. Zbran duh pa nikakor ne more svoje miselnosti vihravo in hladno izražati.

Tretjeredniki! Gotovo še niste pozabili, kako smo se učili in naučili lepo, glasno in razločno moliti na naših taborih. Kako je grmelo po cerkvi na Brezjah in v Šiški, da so nas celo škof pohvalili. Pa smo kaj kmalu na vse pozabili in zašli zopet na staro izhojeno pot.

Mi tretjeredniki moramo biti vneti apostoli dobre in vzgledne molitve in moramo v teh razrvanih in Bogu odtujenih časih nebo in srce nebeškega Očeta neprestano oblegati z gorečo molitvijo. Izrabiti moramo pravico, ki nam jo je dal sv. krst, pravico otrok božjih. S to pravico hičimo k Bogu, ki je naš Oče in prosimo odpuščanja in usmiljenja v teh tragičnih dneh, ko vojni bič udarja po Evropi in se preliva kri. Spoznajmo vendar **skrivnostno moč molitve**, pa prosimo, da bi se povsod zgodila božja volja. Nad svetom se danes izpolnjuje božja sodba, ker so vsi narodi prezirali in zaničevali božje postave. Tudi naša domovina je gotovo te sodbe nekaj zašlužila.

Dvignimo se s skesanim srcem k Bogu in kličimo k Njemu, kakor apostoli v čolnu, ko jim je grozil pogin: »Gospod, reši nas, poginjamo!«

Bratje in sestre tretjeredniki! Globoko zasidrani v Kristusu, ki je vir življenja, oblikujmo in pokažimo pred svetom odločno in dosledno svoje mišljenje in življenje po evangeljski Resnici, da bomo mogli biti evangeljska sol in kvas in luč v vseh delih in delcih življenja tega nemirnega časa. **Ubogajmo svetega očeta in mnogo molimo za mir.** Da, moliti, prositi za mir je plemenito, to je najbolj plemeniti izraz naše človeške nebolgljenosti in odvisnosti od božje vsemoči. Samo molitev, ki se dviga k Bogu, bo vir našega notranjega miru, trdnosti in tolažbe.

Pomnimo. **Kdor zaupa v Gospoda, prejme novo moč.**

Sestanek voditeljev III. reda na Brezjah

(Nadaljevanje govora p. Henrika.)

B. Kako naj se shodi vrše? Nekateri so v tem vprašanju predvsem mišljenja, da se naj shodi tretjerednikov vrše v zaprtem prostoru t. j. le za tretjerednike same. Le-tem voditeljem bi kratko odgovoril tole: Če gre zgolj za kake res pereče — notranje zadeve cele skupščine, tedaj naj bo le članom III. reda shod namenjen. V tem primeru se priporočajo sestanki v necerkvenih, a dostojnih prostorih. V nasprotnem slučaju; pa naj Tretji red ne pozna nobenih skrivališč, ločišč ali zaprtih krajev; saj je Tretji red vendarle sestavina ali zbor vernikov brez razlike stanu, poklica ali spola, ki spada v javnost. Pa tudi tretjeredni shodi cerkveni ali izvencerkveni naj bodo vsem ostalim dostopni in za vse enako privlačni. Zato naj se pri teh shodih nikakor ne omalovažujejo razna učinkovita novodobna sredstva privlačnosti. Pravilo naj bo: čim lepše, tem boljše! — Torej, kako naj se vrše ti shodi?

Tretjeredni oltar (če se sme tako imenovati) s Frančiškovo podobo (sliko ali soho iz marmorja, oz. lesa), naj bo vsaj na dan shoda s cvetlicami ali podobnim lepoticjem, s svečami kar moči okrašen.

Shod sam na sebi pa se takole vrši: Ob določeni uri se poda voditelj na prižnico in začne po Obredniku z molitvami pred shodom, ljudstvo pa na verzikeljne glasno odgovarja. Sledi pridiga ali nauk. Tretjemu redu podana duhovna hrana naj bo vselej praktična, stvarna in izrazita, ne pa splošna, sicer ne bo kaj zalegla. Po govoru se zopet slej ko prej opravijo molitve po Obredniku. Končavši molitve preidemo k oznanilom. Najprej se oznani prihodnji shod, nato se priobčijo dnevi s popolnimi odpustki, blagoslovi s popolnimi odpustki (VO) in dvakrat na leto se še naznani papežev blagoslov, ki naj se podeli ob priliki kake večje slovesnosti. Dalje se objavijo izredne slovesnosti n. pr. preobleka, obljube, ponavljanje redovnih obljub, posvetitev presv. Srcu Jezusovemu in druge prigodne slovesnejše službe božje, kakor tudi redovni prazniki ter skupna sv. obhajila itd. Potem se naznanijo imena umrlih članov domače skupščine, kakor tudi imena onih iz odvisnih skupščin ali podružnic, ki spadajo točasno pod duhovno vodstvo samostanskega voditelja, in kjer je hvalevreden običaj, da se za pokojne brate in sestre opravi sv. maša, se k tej žalni službi božji pritegnejo vsi udje skupščine, da za dušo pokojnega molijo ali morda celo sv. obhajilo zanj darujejo. Tretjerednikom se tudi razglasijo vse važnejše redovne zadeve, kakor povabijo se k procesiji vstajenja, ob Telovem in sličnih prilikah, priporoča se jim, da sodelujejo pri 40 urni molitvi, celodnevnem češčenju, večni molitvi in sveti uri ter se tako opozarjajo, da se vestno udeležujejo vseh verskih in karitativnih sestankov. Ako pa bi bilo treba katerikrat koga le količkaj resneje opominjati, nekatere na kake nedostatke opozarjati, ali to in ono iz skupščine odstraniti, se naj to vedno zgodi v duhu ljubezni in s pravo modrostjo.

Da bodo naši shodi z občutjem živahnejši in svečanejši, naj se pred shodom in po shodu poje kaka primerna pobožna pesem. Predavatelj pozna 5 takih lepih pesmi, to so: Sveti Frančišek serafinski, Pri tebi, oče, mili, V raju blaženem kraljuje, Oče Frančišek, o sprejmi pozdrave in hrvatska: Ispred lica Svevišnjega. Morda bi bila ob kakih posebnih prilikah tudi še katera druga pesem dobrodošla.

Prišedši s prižnice, voditelj oblečen v koretelj z belo štolo in ogrnjen s pluvijalom, izpostavi Najsvetejše in moli, če se mu tako zdi: Lita-

nije vseh svetnikov treh redov sv. Frančiška, ki so za serafinski red prav tako odobrene (Ordensdir. 1922, str. 140), kakor za vesoljno Cerkev litanije presv. Imena Jezusovega, presv. Srca Jezusovega, lavretanske, svetega Jožefa in vseh svetnikov v »Cerkvenem molitveniku«. Z zakramentalnim blagoslovom se tretjeredni shod običajno zaključí.

(Se nadaljuje.)

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

(2. september)

Blaženi Apolinarij

mučenec prvega reda

Blaženi Apolinarij je bil žrtev francoske revolucije. Rodil se je leta 1739. pri Freiburgu v Švici. Šolal in vzgajal se je pri jezuitih. Leta 1762. je vstopil h kapucinom in postal kmalu odličen pridigar, iskan spovednik in izvrstnen učitelj mladih redovnikov. Vedno in vedno je klerikom poudarjal, da so duhovnikove oči pobožnost in znanje. Pri tem je gledal tudi na pravo ponižnost. Pogosto je ponavljal besede blaženega Jakopona: »Znanje, ki si ga pridobimo, nas lahko zapelje v pogubo, če ga ne brzda prava ponižnost.« Leta 1788. bi moral odpotovati na vzhod kot misijonar. V Parizu se je hotel naučiti orientalskih jezikov. Tedaj pa je izbruhnila francoska revolucija. Ker se je stanovitno branil, položiti Cerkvi sovražno prisego, so ga zaprli in ga 2. septembra 1792. med groznimi mukami umorili. K blaženim ga je prišel papež Pij XI.

Premišljevanje: O Frančiškovem duhu

1. **Frančiškov duh se kaže v pobožnosti.** Zato je sveti ustanovnik določil v vodilu: »Tisti pa, ki vednosti ne znajo, naj se vednosti ne učijo.« Frančišek ni nasprotoval vednosti. S temi besedami je hotel samo povedati, naj se njegovi bratje varujejo napačne vednosti in naj podredijo vednost in učenost čednosti in pobožnosti. Tako je delal tudi blaženi Apolinarij. — Stori tudi ti tako!

2. **Frančiškov duh se kaže v vednosti.** Zato je svetnik pisal sv. Antonu: »Všeč mi je, da predavaš bratom svete bogoslovne nauke.« In ko so ga vprašali, ali smejo tudi učeni vstopiti v njegov red, je dejal: »To bi me zelo veselilo.« Pravo znanje izvira namreč od večne Modrosti in vodi zopet k njej nazaj. — Skrbi tedaj za pravo znanje!

3. **Frančiškov duh se kaže v zvezi med pobožnostjo in znanostjo.** Sveti redovni oče je pisal svetemu Antonu, da ne sme študij »pogasiti duha pobožnosti in molitve«. Najpomembnejši redovni učenjaki so vedno znali povezati znanost s pobožnostjo. Tako je delal tudi blaženi Apolinarij in tako je učil tudi svoje učence. — Bodi pobožen in učen, če to zahteva od tebe tvoj poklic; vendar pa polagaj večjo važnost na pobožnost.

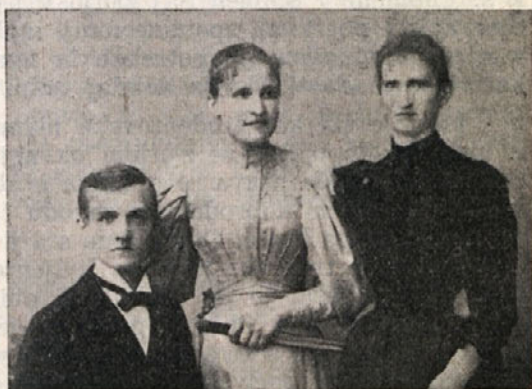
Cerkvena molitev

Molimo. Prosimo Te, Gospod, usmili se Svojega ljudstva; naj opusti, kar Ti ni všeč, in naj z veseljem spolnjuje Tvoje zapovedi. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Marija Turk

(Konec)

Bog je tudi zanje poskrbel, s čemer so se ob teh trenutnih razočaranjih v svoji globoki veri vedno tolažili. Mati so se še nadalje ukvarjali s študenti in pri tem skromno živeli. Celo enega nečaka, sedanjega župnika v Begunjah pri Cerknici, Viktorja so šolali, čeprav njegove nove maše niso doživeli. Najmlajša Karlinca je kot s. Filomena vstopila k šolskim sestram de Notre Dame v Šmihelu. Marija je pa še nadalje služila v Trstu, dokler je niso začetkom 1910 poklicali k smrtno bolni materi, da jim streže. Takoj je pustila službo in prišla. A že 17. jan. i. l. je materi zatisnila oči.

P. Baptist,

Frančiška,

† Marija.

Nato je sama postala študentovska mamica v lastni hišici. Študentovske mamice predstavljajo lasten stan oz. poklic, katerega zaslug v celoti menda še ni nihče ocenil. Alešovec jih v svojih »Ljubljanskih slikah« čisto z drugega stališča opisuje. One, ki jim ta poklic ni le skromno sredstvo za lastno vzdrževanje, ampak se zavedajo, da so namestnice mater, katerih srca doma skrbeče trepetajo za sinove v mestnih šolah, so pravi blagoslov za Cerkev in narod. Cerkvi bistveno pomagajo vzgajati duhovniški naraščaj. Kdo ve, koliko novih maš bi ne bilo nikoli petih, ko bi njih ne bilo. Pa tudi narodu in državi bi šel marsikak talent v zgubo in fant bi postal faliran študent, če bi one v njegovih nerodnih letih ne bile skrbno pazile nanj.

Marija Turk je bila taka skrbna študentovska mamica. Imela je, kot ve povedati njena sestra, zelo materinsko čuteče srce, čeprav ji je vsiljevanje tistega prvega snubca možitev nekam zastudilo. Moški značaj, posledica njene hlapčevske vloge doma in borbe za življenje po svetu, sta ji privzgojila še očetovske lastnosti. Tako je bila kot nalašč za študentovsko mamico, ki jim mora v mestu, polnem nevarnosti, nadomeščati očeta in mater, najboljša vzgojiteljca. Za ubožnejše je sama trkala na vrata dobrotnih src, da so bolje vedeli, kje bodo kosili ali večerjali, kot nekdanj njen brat Tine. Skrbno je pazila, da se ni kaka garjeva ovca zgubila med nje, ali da oni niso med nje zahajali. Ako je opazila kaj takega, je znala tudi kot oče nastopiti. Višji ali nižji gimnazijec, za to v takih slučajih ni vprašala. Vsak jo je dobil, če jo je zaslužil. Niso ji zamerili, ker so vedeli, da ima srce zanje.

V domala 30 letih, kar se je ukvarjala s študenti, je pomagala vzgojiti nad tucat duhovnikov. Koliko pa svetnih inteligentov, sama ni vedela. Hvaležni so ji bili in jo radi obiskovali, kadar jih je pot zanesla v doljenjsko prestolico. Ona pa je bila ponosna nanje, posebno na duhovnike. Z bratom misijonarjem na Kitajskem je ves čas ostala v najtesnejšem pismenem stiku. Kar je mogla je storila zanj. Ko je bila še v Trstu,

je med znančkami toliko nabrala, da mu je nabavila tri mašne plašče in več druge cerkvene obleke. Tudi vsa poznejša leta je pridno trkala na dobrotna srca in mu pošiljala nabrano misijonsko podporo. Z njegovimi pismi, ki jih je ona največ dobila s Kitajskega in smo jih, hvala Bogu, še pravočasno rešili, da se kam ne razvlečejo, je vedno najprej pohitel k s. Filomeni v Šmihel. Saj zanjo v njih nikoli ni manjkalo pozdrava. Skupaj sta pogrevali spomine nanj, ugibali kako bi mu mogli pomagati v njegovih misijonskih potrebah in hvalili nedoumno božjo previdnost, kateri se je zlasti Marija nekdanj tako težko uklonila.

Lani je šla kot študentovska mamica v pokoj. Bolezen oz. boleznji niso več dopuščale se z njimi ukvarjati. Ko jo je še možganska kap zadela, je postala prava reva, sama in drugi radi nje. Da ji ni bilo treba v kakem javnem dobrodelnem zavodu čakati smrti, je vzela v hišo svojega oženjenega brata. Oba z ženo sta ji z veliko požrtvovalnostjo lajšala zadnje mučne trenutke njenega življenja, ko si ni mogla sama prav nič pomagati. Ko sem jo po veliki noči obiskal, je bila že bolj na drugem svetu. Dne 11. jun. ob 1 pop. pa jo je dobro pripravljeno in očiščeno v plavžu trpljenja sestra smrt povedla v lepše življenje. Ker si ni mogla izbrati zadnjega počivališča ob materi, kajti staro novomeško pokopališče je zdaj mestni park, je želela biti pokopana v Šmihelu, da bo še po smrti bližje ljubljeni rodni sestri s. Filomeni. Tja so jo 13. jun. spremili. Pogreb je imela lep. Šest svetnih gospodov, frančiškani, usmiljeni bratje in sestre, dolga vrsta tretjerednic, uniformirana šmihelska šola in lepa vrsta pobožnega ljudstva jo je spremila na zadnji poti.

Njej večni mir in bogato plačilo pri Bogu! Bratu misijonarju na Kitajskem naše prisrčno sožalje, kadar koli ga bo že doseglo. Upamo, da ne bo tako naredil kot Baraga, ko mu je umrla ljubljena sestra Amalija, tako zvesta sodelavka pri njegovih misijonih. Ko mu je nečakinja sporočila njeno smrt, ji je odgovoril: »Ker je bila prav za prav le moja najdražja Amalija, s katero sem si v Trebnjem dopisoval, s tem moja korespondenca s Trebnjem sama po sebi preneha.« Saj prijatelji misijonov še vedno kaj odrinejo za njihove misijonske potrebe, kar mu bo gotovo prav prišlo, ko mu bo moč varno dostaviti. Ob tej priliki ga jim priporočamo v nadaljno naklonjenost.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Porcijunkula v Ljubljani. V Ljubljano se vračajo stari porcijunkulski časi. Tako lepo smo letos obhajali Porcijunkulo, da že dolgo ne tako. Čudilo se je vse, kako je mogoče zbrati toliko ljudi skupaj opoldan, kot jih je bilo pri otvoritvi porcijunkulskih odpustkov v frančiškanski cerkvi v Ljubljani 1. avgusta opoldne. Bilo jih je gotovo nad tisoč. Procesija z relikvijo sv. Frančiška po cerkvi je bila tako prisrčna in tako ganljiva, da je vsak vedel: Nekaj velikega mora biti za to slovesno otvoritvijo. Procesije so se udeležili v obilnem številu tretjeredniki in vsa Frančiškova mladina v svojih prisrčnih in pestrih krojih. Ves obred se je izvršil letos prvič v slovenskem jeziku, kakor ga je prineslo Cvetje v zadnji številki. Obe himni sta bili prestavljeni na znane slovenske napeve in so vsi navzoči takoj poprijeli.

Procesijo je vodil ljubljanski p. gvardijan ob asistenci. Procesije se je udeležila tudi vsa samostanska družina. Slovesnost otvoritve se je kon-

čala pred lepo razsvetljenim in okrašenim oltarjem sv. Frančiška, kjer je bila njegova svetinja izpostavljena v češčenje za oba porcijunkulska dneva.

Takoj opoldne so začele množice že moliti za odpustke, kar je šlo kar naprej vso noč in ves dan 2. avg. skoraj zopet do polnoči. Pri večerni pobožnosti 1. avg. je bila velikanska cerkev nabito polna. Slavnostno pridigo je imel g. dr. Filip Terčelj. Jutranji govor pa je imel prof. dr. Peter Eržen iz Kočevja. Jutranjo slovesnost je povzdignilo mogočno ljudsko petje, ki je kar donelo pod visoke oboke frančiškanske cerkve. — Ob 9. uri dopoldne smo pa imeli pontifikalno sv. mašo, ki jo je opravil stolni dekan dr. Franc Kimovec. Za porcijunkulo je bilo v naši cerkvi 5000 sv. obhajil. Spovedovalo je 12 spovednikov. Resnično, v Ljubljano se vračajo stari porcijunkulski časi. Da bi jih tretjeredniki poklicali nazaj povsod!

Kamnik. Meseca junija smo priredili dva prijetna izleta, za starejše in za mlajše, za vsakega po enega. S starejšimi smo se peljali v avtobusu

na Brezje, k Mariji Pomagaj, na Bled in v Bohinj ter se skozi Cerklje vrnili v Kamnik. To je bilo dne 20. junija, pred sv. Alojzijem. V nedeljo 23. junija pa je odsek sv. Male Terezije pohitel z vlakom na Rocno. Tam je imel popoldansko pobožnost, pri kateri je vneto spregovoril preč. p. dr. Hugo Bren. Želel je predvsem, da bi veliko obetajoče pomladno cvetje obrodilo obilo soč-

Skupina kamniškega III. reda na blejskem jezeru.

nih sadov za vrt sv. Frančiška. Okrepčilo je skrbno pomagala pripravljati ljubljanska predsednica Velikih klar, gđc. Majda Mazovec, stud. med., za kar ji Bog plačaj. Bilo je dovolj časa, da smo jo mahnili tudi na šmarno goro in se potem zadovoljni vrnili proti domu, veseli nad dnem, ki nam ga je pripravil Gospod po naših dobrotnikih.

Škofja Loka. Pri nas je res vedno kaj novega. Če ne veselje pa žalost. Če ne pojemo pa jokamo. Kako bi tudi ne, saj nas je zapustil dobri oče p. Dionizij Pristovnik, voditelj III. reda, in se preselil v Ptuj. Ptujčani ste pač lahko veseli in ponosni, da ste dobili tako dobrega očeta. Pod njegovim vodstvom je naša tretjeredna družina kaj hitro rastla in se množila. Množilo se je tudi »Cvetje z vrtov sv. Frančiška«. Pomnožilo se je kar za 63 izvodov. P. Dionizij je bil skrbni oče Frančiškove mladine. Tako lepo in modro jo je vzgajal. Zato ga je pa tudi naša mladina tako vzljubila. Pokazala je to tem bolj ob slovesu pri zadnji njegovi sv. maši, ko je pela lepe pesmi in zanj darovala sv. obhajilo. Po sv. maši pa se mu je še lepo zahvalila in ga obsula s cveticami. — Poleg tega je velik prijatelj misijonov. To nam priča vsa mašniška oprema, ki smo jo poslali g. Al. Turku, misijonarju v Bitolju. Skoraj se moramo mi odborniki sramovati, da smo takrat tako nekako omahovali. A g. voditelj je v svoji gorečnosti vztrajal pri svojem: »bo že Bog pomagal«. Ni

se sramoval prositi in zbirati jajčka pa vaseh, da smo jih spravili v denar in zbrali okrog 8.000 din. Lepa vsota! Res je Bog pomagal. Tudi letos smo poslali v misijone v vrednosti okrog 2.000 din. — Njegova spovednica je bila vedno oblegana, četudi je bilo dovolj spovednikov. Šaj je bil kot spovednik potrpežljiv, ljubezniv, preprost in prisrčen do vsakogar. Koliko zastaranih grešnikov je našlo milost in pravo pot v njegovi spovednici, to vé samo Bog. V knjigi življenja je pisano, koliko dolgih ur se je mudil v spovednici ves zbit in zmučen. Njegovo srce je odprto za vse trpeče in revne, posebno bolniki ga pogrešajo. Kolikokrat ga je peljala pot do njih. Nihče ni ostal brez njegove tolažbe. Res, bil nam je pravi voditelj po zgledu sv. Frančiška. Za njim žaluje vsa škofjeloška okolica, posebno še naša tretjerredna družina. Želimo mu pri njegovem novem delu mnogo blagoslova v dušnem pastirstvu in se mu iskreno zahvaljujemo za ves njegov trud in požrtvovalnost in hočemo za njega moliti, ob enem pa mu kličemo: na skorajšnjo vrnitev.

Našega novega voditelja preč. g. p. Joahima pa prisrčno pozdravljamo in prosimo, da bi nam bil enako dober oče.

Predstojništvo III. reda.

Preska. Ker računamo pri nas leto od sprejema do sprejema v III. red, zato zaključujemo svoje delo v mesecu juniju. Podajamo pregled tega dela: Shod smo imeli vsak mesec. Trije od teh so bili v dvorani pozimi radi hudega mraza, pa tudi zato, da smo se bolj prijateljsko pogovorili. Pri shodu imamo vedno litanije z blagoslovom. Na določene dni smo prejeli vesoljno odvezo. Na novo je bilo sprejetih 16 članov, obljube jih je napravilo 12. Dva člana sta prišla od drugod in sta zdaj vpisana v našo skupščino. Umrli sta samo dve naši sestri in sicer Helena in Katarina Marinko. Za vsako smo naročili predpisano sv. mašo. Naša tretjerredna skupščina šteje zdaj 56 članov Trije med njimi so bolehní in se ne morejo udeleževati mesečnih shodov. O božiču se svojih bolnih sobratov in sester spominimo tako, da jih obiščemo in jim prinesemo skromna darila. Bolnikov se spominjamo tudi z duhovnim darom: zanje damo opraviti sv. mašo. Pri shodu vsak Tretjednik nekaj daruje. Tako smo vse leto nabrali 710.75 dinarjev. Ta denar porabimo za ubožce, za sv. maše po tretjerrednem namenu in letos smo darovali tudi 200 din za tretjerredno tiskarno na Rocnem. Tako nam je v blagajni ostalo še 124 din. Polovico tretjerednikov je naročenih na Cvetje. Lansko leto smo dobili 6 novih naročnikov. Letos bomo še skušali število naročnikov povečati. Po polzevo napredujemo, pa le gre. Zato pa nas nič ne oštejte, p. urednik!

(Če bi povsod imeli tretjerredno skupščino tako dobro organizirano in vodeno, kot pri Vas v Preski, potem bi slovenski tretji red nekaj pomenil in mi bi imeli 30 tisoč naročnikov Cvetja. Le tako naprej v spodbudo vsem! — Urednik.)

Radi bolezní in operacije p. Tarzicija, mora njegov članek izostati. Ko bo pisatelj okreval, bo zopet prijel za pero.

Tisti, ki slabo živijo, pa se imenujejo kristjane, delajo krivico Kristusu. Po njih se Gospodovo ime skrúni. (Sv. Avgústin.)

Cel dan bi se slabo počutil, če bi se zjutraj ne pokrepčal z angelsko hrano. (Sv. Frančišek Sal.)

Taborjenje Velikih Franciškovih Križarjev

Hotavlje v Poljanski dolini nam postajajo vedno bolj priljubljen kotic, kjer uživamo vsako leto svoje počitnice. Mesec julij smo preživeli v svojem skromnem Franciškovem domu. Bilo nas je nekaj nad dvajset. Disciplina je bila kar dobra, če odštejemo par izjem. Čudno pa je to, da se veliki fantje, ki so že blizu mature, - mnogo slabše drže reda, kot mlajši. Biti bi moralo ravno nasprotno, da bi veliki fantje dajali manjšim zgled.

Nad vremenom so se letos vsi letoviščarji pritoževali, mi pa smo imeli kar prijetno vreme. Prav vsak dan smo se kopali, večina dni celo po dvakrat. Tudi izlete smo delali. Najdaljši je bil na Malinski vrh, kjer smo imeli tudi sv. mašo.

Vsi fantje so bili vsak dan pri sv. maši, ki jo imamo med tednom v podružni cerkvi sv. Lovrenca na Hotavljah. Križarji so večinoma vsak dan med sv. mašo prepevali. Letos smo začeli prvič z večglasnim petjem. Celostiriglasno smo jo že dobro urezali. Petje je privabilo vsako jutro mnogo ljudi v cerkev. P. voditelj je imel tudi v spovednici dosti dela, saj je bilo v treh tednih na Hotavljah

Križarji na taborjenju.

1200 sv. obhajil. Ob nedeljah smo pa vedno šli k farni službi božji na Trato. Naš p. voditelj vedno poučarja, kadar ga vprašamo, zakaj tudi v nedeljo nimamo sv. maše na Hotavljah: Fara je prva in že mladi se morate navaditi, kje ste doma, v katero faro spadate. Farna služba božja je nad vse! Tudi pri farni službi božji smo peli križarji, da je bilo malo izpremembe.

Na taborjenju so letos fantje izredno dosti delali. Imamo umetnike v vseh strokah: eni so tesarji, drugi poljedelci, drugi zopet stavbeniki, tretji vodni inženirji. Mnogi pa mojstri, da kako stvar pokvarijo ali ubijejo. Prostor pred počitniško kočjo je izpremenjen v prelep park. Posebno lepo pa smo uredili prostor pred kuhinjo. Saj smo se pa tudi malo hvaležne izkazali našim kuharicam. Letos smo imeli našo kuhinjo posebno pametno urejeno. Kuhale in gospodinjile so nam matere naših križarjev. Vsaka po en teden. Začela je gospa Ogrinova, nadaljevala je gospa Rusova in končala je gospa Dolenčeva. Kuhinjo smo imeli tako, da fantje nismo bili na taborjenju, temveč na letovišču. Vsem trem materam se prav iskreno zahvaljujemo.

Redne sestanke bomo začeli takoj, ko se prične redni šolski pouk. Tedenski sestanki se bodo vršili zopet ob torkih ob 6.45 zvečer za višji oddelek, ob ponedeljkih ob istem času pa za nižji oddelek.

Zveza velikih Klar v Ljubljani leta 1939/40.

Z novim šolskim letom smo začele z rednimi tedenskimi sestanki, ki smo jih imele, kot dosedaj že dve leti, v Hiši N. Lj. Gospe Vnebovzete frančiškank misijonark Marijinih na Mirju. Č. m. prednica Hortenzija od Evharističnega Jezusa nam je ljubeznivo dala prostore v svoji hiši na razpolago in se tudi sama z materinsko skrbnostjo in ljubeznijo udeleževala naših sestankov, za kar smo ji vse iz srca hvaležne. Tudi pri raznih drugih priložnostih, zlasti pri igricah, ki smo jih pri FMM priredile, so nam častite matere šle vedno požrtvovalno na roko in nam predvsem po č. m. Reinhildi s strokovnim nasvetom in pomočjo stale ob strani.

Sestankov je bilo 31 in imele smo jih vsak torek od 6 do 7 zvečer; odpadli so samo o božiču, velikonočnih in velikih počitnicah in v mesecu maju, ko smo hodile k šmarnicam. S sestanki so bila združena redno predavanja, ki jih je imel o. voditelj 29 z 2 koreferatoma k predavanjima s. predsednice stud. med. Majde Mazovčeve in s. podpredsednice stud. phil. Blagice Grafenauerjeve. Predavanja so bila predvsem verskovzgojne, hagiografske, liturgične, veroslovne, pa tudi socialnopolitične in državnopravne vsebine. Informirane smo bile o vseh važnejših vprašanjih, katerih različno reševanje danes pretresa Evropo; predelale smo tudi prvo okrožnico sedaj vladajočega svetega očeta Pija XII. Udeležba na sestankih je bila prav dobra.

Ob koncu letošnjega tečaja štejemo 31 članic in sicer 24 rednih ter 7 hospitantk. Odborov sklep, da hospitantinje ostanejo eno leto na preizkušnji, preden jih sprejme za redne članice, se je izkazal, da je za naše razmere zelo dober in umesten. — V nedeljo, 15. oktobra 1939 smo slovesno sprejele medse 5 novih rednih članic, katere je o. voditelj s primernim nagovorom sprejel najprej v Nadbratovščino sv. Frančiška, med sv. mašo pa po predpisih obrednika med velike klare. Po slovesnosti v kapeli FMM je bila v zgornjih prostorih še mala in prisrčna pogostitev in smo novim sestricam na čast uprizorile še dva prizorčka: »Rožici« in »Čebelica in Ciciban«. —

Kakor lansko leto smo tudi letos imele 2 odseka: dramatskega in evharističnega, ki sta oba živahno delovala. Dramatski odsek je 12. XI. 1939 nastopil v frančiškanski dvorani v Ljubljani s prof. Mlakarjevo

igro »Roksana«, ki je imela popoln uspeh. Zato smo šle z njo gostovat 18. in 19. novembra tudi v Maribor, kjer smo igrale v dvorani Zadr. gospodarske banke in v Celje, kjer smo nastopile v mestnem gledališču. Moralni uspeh je bil popoln, pa tudi gmotni je bil tako dober, da smo bile rešene vseh dolgov, ki jih je bilo treba narediti zaradi nabave novih uniform za kongres Kristusa Kralja. — V zahvalo požrtvovalnim igralkam, katerih podvige na tej turneji je že naša Pupa v letošnji januarski številki »Cvetja« primerno opisala, smo naredile še lep izlet na Rožnik na zadnjo nedeljo v novembru. — Tudi Miklavžev večer, ki smo ga imele pri FMM, je bil zelo živahen. Vse klare z o. voditeljem vred so zvedele za svoje grehe in marsikatero so »parkeljni« odnesli v kraj, kjer je jok in škripanje z zobmi; na koncu se je pa le vse srečno končalo, ko smo bile vsaka od dobrega sv. Miklavža obdarovane, ki ni pozabil niti naše dobre č. m. prednice Hortenzije in o. voditelja, kateri se je menda letos poboljšal, da izjemoma ni dobil šibe. — Dne 10. marca 1940 smo pri srednje zasedeni dvorani igrale »Sulamit«, ki jo je spisala prof. s. Darina Konc. Pri predstavi je med pavzami nastopal trio sester Dobovišek s kitarami, s katerimi so spremljale razne pevske točke, ki so bile sprejete z odobravanjem. Kakor »Roksano« je tudi »Sulamit« režiral neumorni in zelo požrtvovalni g. višji inspektor Ludvik Stancer, ki je z našo večasih precej rahlo disciplinirano igralsko družino dosegel pri obeh igradah zelo lep uspeh. Vse klare smo mu za njegov veliki trud iskreno hvaležne. — Pozabiti ne smem še igrice »Roka božja«, ki jo je režirala s. podpredsednica Blagica za god č. m. prednice FMM. Na pustni torek smo imele pa zabaven sestanek, kjer smo se pošteno nasmejale, kar je sicer na sestankih prepovedano.

(Konec prihodnjič.)

F. Z.:

Cerkev — vodnica k Bogu

Pokojni kardinal Verdier, znani pariški apostol, je dejal nekoč: »Kadar premišljam o sodobni mladini, me vedno nekaj zaskrbi. Res je, da se ta mladina vrača k Bogu, toda h Kristusu hočejo naravnost, pri tem pa se nič ali vsaj nezadostno ozirajo na Cerkev. In vendar je samo ta pot bogohotena. Kdor bo izven Cerkve hodil h Kristusu, ne bo prišel.«

Te besede so vredne premisleka. Že na prvi pogled razjasnijo neizkušenemu človeku marsikatero napako in zablodo mladine. Mladina hoče k Bogu, toda naravnost, brez posredovanja Cerkve. Naša mladina ni brezbožna, a zelo nagiba k nevarni samostojnosti in neodvisnosti, hoče se iznebiti avtoritete tudi v verskih zadevah. Pri društvenih sestankih se še govori o verskih vprašanjih, a pri tem se večasih premalo ali pa nič ne ozirajo na nauk Cerkve in marsikateremu je sodba cerkvene avtoritete v tem ali onem oziru kamen spotike. Že srednješolec, ki je prebral kako knjigo ali razpravo o rešitvi socialnega vprašanja, ali se dotaknil kakega drugega problema, ki je v zvezi z vero, misli, da je o vsem že tako poučen, da lahko kar samostojno rešuje vprašanja, o katerih je še premalo na jasnem. In kaj sledi iz tega? To ve, kdor je že prisostvoval debati med dijaki. Podajajo misli, ki nasprotujejo naukom Cerkve; prav tako so večkrat zelo čudni njihovi pojmi v nravnih zadevah. Človeka postane groza, ko pomisli kako zelo je nazadovalo naše srednješolsko

dijaštvo samo v enem desetletju. Duhovnega voditelja v društvu, kateheta v šoli marsikje več ne gledajo kot takega, ki je od Boga postavljen, da oznanja čisti evangeljski nauk, varuje mladino pred zmotami in zablodami ter ji kaže na volkove, ki prihajajo med njo v ovčjih oblačilih, ampak kot človeka, ki ni nič več kot zastopnik nesodobne struje, ki oznanja stvari, ki jih ni mogoče spraviti v sklad z »zdravim človeškim razumom«.

Mladina hoče k Bogu, toda ne k takšnemu Bogu, ki ga oznanja katoliški duhovnik, ampak k bogu, ki bi se prilagodil njenim težnjam. Bog, ki ga oznanja Cerkev, jim je zastarel; ne morejo razumeti, da bi bil Bog tako »krut« in zahteval stvari, »ki so v nasprotju s človeško naravo«. Ali ne rečemo lahko o teh, ki še govorijo o Bogu, a mu pripisujejo lastnosti, ki so v nasprotju z božjo naravo, da se pri iskanju poti do Boga, oddaljujejo od Njega?

Mladina ni brezbožna, še moli. A kakšna je ta molitev? O tem je težko kaj gotovega povedati. Saj govori samo, da ne mara biti hinavska, da ne mara uganjati farizejstva. Sploh je napaka nas vseh, da samo govorimo, kakšni ne bi smeli biti, ne pokažemo pa, kakšni bi morali biti. In v tem greši tudi mladina. Ker ne marajo biti hinavski, zanemarjajo zunanje pobožnosti in verske vaje, še celo tiste, ki jih dobra mati Cerkev zahteva od vsakega vernika; ker ne marajo uganjati hinavščine, prirejajo izlete od nedeljah in praznikov, seveda brez sv. maše, taborijo brez jutranje in večerne molitve, brez pravega nadzorstva, ne oziraje se na nevarnosti, ki pretijo duši v takih in takih okoliščinah; ker ne marajo biti hinavski, se ogibljejo spovednice, ne pristopajo radi k obhajilni mizi. Kako pa moli mladina? Ustna molitev ni priljubljena, nekaterim se zdi celo neprimerna, češ, saj Bog se itak ne zmeni za svet in vse, kar se godi na njem, On itak vidi naše misli. Nekateri pravijo, da molijo le takrat, ko čutijo neko čustveno združenje z Bogom. Samo na sebi je to lepo, a večkrat čustvo človeka vara. In posledica? Čustvo je bežno, kmalu preide, duša postane prazna, življenje po božjih in cerkvenih zapovedih se ji zdi dolgočasno, če ne naravnost suženjsko. Mlad človek bi se rad sprostil in prepustil čustvom; ako to stori, izgubi oblast nad samim seboj in začne hirati in propadati.

Bratje in sestre! Ne obsojam s temi besedami vas, ki se trudite, da bi bili zvesti otroci skrbne matere Cerkve. Tudi vam ne maram vzeti poguma, ampak vas vzpodbuditi h gorečnosti in vztrajnosti pri delu za božje kraljestvo v vaših dušah in dušah tistih, s katerimi vas je življenjska usoda združila. Zgodovina nam spričuje, da bogovi, ki so bili plod človeške domišljije in teženj, niso prinesli svetu blagoslova, miru in sreče, ampak prokletstvo, vojne in trpljenje. Ne posnemajte torej malikovalcev dvajsetega stoletja, »ne dajte se vpreči v jarem sužnosti« (Gal 5, 1).

Hribolazec, ki hoče preplezati strme pečine in dospeti na vrh gore, pa so mu neznana nevarna mesta v skalovju, vzame s seboj vodnika. Kaj naredi vodnik? Hribolazca priveže za vrv, da ta ne omahne čez skalovje v prepad. Kaj bi rekli temu ljubitelju gorskih vrhov, ako se ne bi pustil privezati za vrv? In ako se pusti privezati, ali mu bomo očitali, da je zgubil svobodo? Nikakor ne! Tudi naša pot k Bogu je strma, na nekaterih mestih zelo nevarna; nemogoče je torej hoditi brez vodnika k Bogu. Naš vodnik je Cerkev, ki nas opozarja in kaže na nevarnosti ter nam nudi učinkovita sredstva, s pomočjo katerih lahko preplezamo preko najnevarnejših strmin na vrh gore — k Bogu.

S. Marija Celina od Darovanja

(Njeno življenje in blažena smrt.)

Njeni sklepi ob koncu duhovnih vaj:

Glede notranjega molka: izogniti se vsaki nepotrebni misli.

Glede pokorščine: takoj in slepo se pokoravati.

Glede ponižnosti: najbolj globoka.

Z otroško vdanostjo je razkrila materi voditeljici svoje dušno stanje do najskrivnejših podrobnosti. In ona izpričuje, da je bilo vse, kar je Germana naštevala med napakami, komaj nepopolnost. Soglasno mnenje v samostanu je bilo, da velja njej kar o serafinskem Bonaventuri: da Adam v njej ni grešil.

»Sleče naj ti Gospod starega človeka z njegovimi deli«

Napočil je 21. november, bila je sobota. Vse v samostanu je slavilo praznik Marijinega darovanja v templju. Ta dan je bil dan preobleke. Germana je prosila, naj se obred vrši brez zunanjih slovesnosti. Zato se je pridružilo redovnicam in gojenkam iz Nazareta le nekaj prijateljev samostana, da so priče darovanja Germaninega v serafskem svetišču.

Tole je zapisala o tem slovesnem dnevu sama: »Kako je bilo moje revno srce v tem srečnem jutru, ko sem postala Tvoja nevesta, o Jezus! Ko si bil v mojem srcu, moj Ljubi, sem se Ti darovala čisto vsa, ali bolje, Marija me je darovala Tebi. In kaj se je zgodilo? Pozabivši na vse moje zmote in napake si mi dal počivati na Svojem Srcu. O neizmerna sreča, sladko ganotje! Samo Ti veš zanje, moj Preljubi. Tedaj sem Te prosila milosti, dobri Jezus, za one, ki so mi na zemlji najdražji — za mater opatinjo, mater voditeljico . . . , da jih pustiš dolgo med nami; potem sem molila še za vse sestre in njih želje, katere so mi priporočile. Mislim, da nisem nikogar pozabila, če pa sem, o dobri Jezus, ki se spominjaš vsega, blagoslovi tudi one, za katerih namene sem pozabila moliti.«

Približal se je slovesni trenutek preobleke. Vse je sijalo veselja, njene nekdanje tovarišice so prepevale najlepše pesmi in ona sama, ovenčana z belimi vrtnicami in v belem pajčolanu, je čudovito spominjala na deviško sv. Nežo, kakor jo slika krščanska umetnost. Pojoč: Kako prijetni so Tvoji šotori, Gospod, so jo spremljale sestre v kapiteljsko dvorano, da prejme svečano habit svetega reda klaris iz rok časite matere opatinje klare — Izabele od sv. Frančiška.

Sladak je bil za Germano trenutek, ko so pod škarjami padali njeni krasni lasje; še slajši, ko je začutila temno haljo na svojih šibkih ramah in ko je veliki, beli pajčolan zagrnil njeno čelo; med petjem: Pridi, nevesta Kristusova, so jo še opasali s frančiškanskim pasom in ji na glavo položili trnjeven venec.

Oblečena v serafsko obleko in spremljana od opatinje in matere voditeljice je stopila do zamreženih vrat, kjer je spregovoril obredni duhovnik: »V svetu ste se imenovali gospodična Ivana Germana Kastanogova; danes pa ste postali nevesta Kristusova in se boste imenovali odselej: sestra Marija Celina od Darovanja.«

Res, Germane ni več; sestra, ki je s poljubom miru pozdravljala svoje redovne družice, prepevajoče ljubki spev: Glej, kako prijetno je,

če bratje prebivajo skupaj — in se ob zamreženih vratih poslavljala od svojih dobrotnic in nekdanjih tovarišic, je bila le še Marija Celina od Darovanja.

Dan svoje preobleke je preživela podobno kakor praznik prvega sv. obhajila: tekle so ji solze ljubezni in hvaležnosti, prepolna je bila nebeškega veselja, saj se je danes, ovenčana s trnjevo krono, darovala Jezusu in ji je On v poročni dar ponudil svoj križ. Večji del tega blagoslovljenega dne je preživela pred tabernakljem, v molitev potopljena. »Bila sem neizrekljivo srečna,« piše ob spominu na te ure, »obnemela sem pred Tvojim tabernakljem, o Jezus, in v svoji nemoči sem Ti rekla: Glej, ne znam Ti povedati svojega občutja... Veliko veselje čutim, a ne najdem zanj besede; naj molk govori zame... ali še raje, dovolj mi, naj bom kakor drobna cvetka pred Teboj, v okras Tvojega oltarja... Zakaj nimam angelske ljubezni? Ljubezni onih devic, ki Te tako ljubijo! Žeja me ljubezni! Ali bi Te mogla žaliti, moj Bog, če bi Te ljubila? O dobri Jezus, objemi moje srce!«

(Se nadaljuje.)

O. STANKO MARIJA:

Misijonska poročila s Kitajskega

Zadnje pismo, ki ga je m. Kalista poslala domačim iz Šanghaja, je bilo odposlano že med kitajskimi šolskimi počitnicami, in nosi datum 9. jul. 1939. Ta dan je preteklo 5 let, odkar je zapustila domačo hišo in odšla za božjim klicem, da se popolnoma posveti Bogu in dušam. V vsem svojem redovnem življenju se vidi obdano od dokazov božje dobrote in ljubezni in iz srca je Gospodu hvaležna za obilne milosti, ki jih neprestano prejema iz Njegove dobrotne roke. Pred bodočnostjo nima strahu, ker se zaveda, da se ni treba nikomur bati, ki v Boga zaupa.

V celem pismu niti na enem mestu ne omenja, da bi slutila, da je tako blizu izpolnitev njene vroče želje, da odide v notranje misijone. Ta želja po žrtvovanju, po težkem apostolskem delu, s katerimi se rešujejo duše, je značilna za naše misijonarke, saj jo najdemo izraženo tudi v nekdanjih poročilih slovenskih misijonark, uršulink m. Ksaverije Pirčeve in m. Rafaele Vurnikove ali tudi Miriam Zalaznikove. Svetim dušam se zdi vsaka žrtev in ves trud malenkosten v primeri z neizmerno vrednostjo, ki jo zasluži rešitev ene same neumrjoče duše.

V naslednjem podajamo njeno poročilo o zadnjem njenem delovanju v Šanghaju.

»Kitajščini sem dala slovo,« poroča v zgoraj omenjenem pismu, »2 meseca namreč imamo kitajske počitnice. Zdaj pa počivaš, praviš Ti, mama moja. Pridi in poglej! Vsako jutro jo 4 bele misijonarke z lončkom, opoldanskim kosilom, v roki, tolčejo po teh ozkih kitajskih ulicah, sredi barak in nesnage, tja ven iz mesta, kjer imamo sredi koč leseno barako, ki nam služi za »atelje«, delavnico za vezenine. Iz Amerike prihajajo naročila in denar za pomoč beguncev in tako imamo zdaj tukaj zaposlenih že 100 deklet. Baraka je lesena; ob dežju se lahko v njej sprehajaš z dežnikom, da se ne zmочиš; zdaj v poletni vročini je pa v njej tako vroče, da zadnjič na vsej obleki do pasu ni bilo nitke suhe in so me otroci tako pomilovali. Par dni je že malo bolje, ker so nam streho z riževo slamo pokrili, kar sončno vročino nekoliko zadržuje. Pravijo, da nam bodo dali tudi električne ventilatorje, — če bo le res. Jaz imam v oskrbi vso zalogo in moram vsako delo pripraviti, ostale 3 sestre pa delo nadzorujejo. Tu Vam je dela, da glava nikdar dosti ne misli in se roke in noge zadosti hitro ne premikajo in da najdemo samo opoldne pičle pol ure časa, da sedemo h kosilu. Tako hitimo z delom od 8. ure zjutraj pa do pol 7. zvečer, ko se vrnemo domov. — Kregaj me, mama, če me hočeš, pa Ti še enkrat povem, da sem res zdrava in bolj ko delam, bolj sem zdrava. Predstojniki so mi dali to delo, ker vedo, da se nobenega dela in truda ne bojim in da sem tako srečna, če jim morem malo pomagati, saj nas je zdravih in močnih tako malo. Mama, če nam pa hočeš kaj pomagati, pa napelji Vaš vodovod sem k nam, kajti nobene kaplje nimamo in ko jo prineso od drugod, je voda že skoro vroča, — pa kaj to misijonarju, ko gre za duše.

Otrok je skoro tričetrtine še poganskih. Saj bi jim tako rada o opoldanskem prostem času kaj o Bogu pripovedovala, pa tu govorijo tako grozno spačeno narečje, da jih skoro nič ne razumem, oni pa mene ne, čitati jih pa zna le zelo malo. Srca teh ubogih, nevednih revčkov sem si že pridobila, da se radi zbirajo okrog mene, ko jim kažem podobice in jim skušam pomagati do umevanja, kaj je Bog in kdo je Mati božja ter jih navajati k dobremu. Trdno zaupam, da bo milost božja tudi tu našla pot do mladih src, ki se bodo odprla ljubezni. V vseh ozirih sem bolj kot kdaj potrebna Vaše pomoči, za katero Vas ponovno prosim. Kadar pridejo težave in je treba okušati lastno slabost in onemoglost, mi daje misel, da moja zlata mama vedno moli za otroka, da moja brata in moji duhovni bratje pri povzdigovanju presv. Hostije prosijo tudi za svojo kitajsko sestro, novih moči in poguma, da nadaljujem začeto pot. Ne od moje nemoči, temveč od Vas, dragi, je odvisno, če bom svojo dolžnost izvršila tako, kot želi Bog in kakor bi, jo sama rada...

Študij kitajščine bi morala med počitnicami nadaljevati, pa zdaj še nimam nobenega trenutka prostega in se bojim, da bom mnogo pozabila. Morda bo pa malo več časa, ko bo pri nas nekoliko bolje urejeno in ne bo pri delu več take sile in naglice. Naj bo, saj pokorščina tako velevala: se bom pa pozneje študija z dvojno silo poprijela.

Da vam naznanim še svoj nov napredek! — V bolnišnici, kjer sem bila do svojega sedanjega opravila, sem se že naučila jesti kitajski riž in prikuho s — paličicami! To bi se smejali, če bi me videli! Pa je res umetnost zajemati riž z dvema paličicama, kar še Vi poskusite!

Tako, zdaj sem nedeljo prebila v razgovoru z Vami, najdražji, zdaj pa še hitim k vrelcu čiste Ljubezni, zajemat moči za delo in bol v novem tednu. Semkaj Vas vse pripeljem vsak dan in potem vsakega neprestano

spremljam in prosim blagoslova. Mama najdražja, ob presv. Evharistiji Ti ni treba skrbeti zame, ljubezen premore vse. Na svidenje, najdražji, v presv. Srcu! Ljubi Vas v ljubezni Jezusa, Marije, Jožefa, našega sv. očeta Frančiška vsa Vaša

Marija Kalista, FMM
(Se nadaljuje.)

P. HUGO:

Jubilej in odlikovanje.

Naši mariborski sobratje so v nedeljo 11. avg. slovesno proslavili 40 letnico nove cerkve Matere milosti, ki je že šest let po svoji posvetitvi dobila čast in pravice bazilike. S samostanom vred je delo rajnega svetniškega patra in dolgoletnega župnika p. Kalista Herica. Tako rekoč s praznimi rokami, trdno zaupajoč le v Marijino pomoč in 14 pomočnikov v sili, je začel veliko delo, ga srečno dovršil in v glavnem tudi plačal. Zato je po svoji tragični smrti — radi oslepelosti je padel v samostanski vodnjak in utonil — zaslužil biti pokopan v kripti pod velikim oltarjem, obenem s knezoškofom dr. Napotnikom. Za ta jubilej je sedanjí lavantinski vladika dr. Ivan Jožef Tomažič njegovega nečaka, našega sedanjega preč. p. provinciala dr. Gracijana Herica imenoval za svojega častnega konzistorialnega svetnika. Čestitamo!

Za Baragovo oltarsko čast.

Iz prijateljskega ameriškega vira sem pravkar zvedel, da misli zadevo Baragove beatifikacije vzeti v svoje roke chichaški pomožni škof O'Bri-

en. Ne misli je prevzeti kot dediščino po rajnem kardinalu Mundeleinu. Sam je že dolgo vnet častilec Baragov. Pred leti mi je ob priliki birmovanja pri sv. Štefanu v Chichagi pripovedoval, da mu je njegov rednik ki ga je Baraga krstil, pripovedoval o njem, kako svet, od Indijancev oboževan mož da je bil. Če se res on zavzame za zadevo, smemo biti veseli. Kajti on je predsednik ameriške domače, notranje misijonske »Družbe za razširjenje Cerkve«, ki podpira mnoge tamkajšnje, dejansko še vedno misijonske škofije. Kot tak ima pri dotičnih škofih velik vpliv. In te škofove hoče pred vsem zainteresirati za Baragovo zadevo.

Gojite »Duhovniško soboto«!

To odredbo je dal rottenburški škof svoji duhovščini. Posebej je še določil, naj bo poslej v vseh cerkvah in javnih kapelah, kjer se dnevno vrši služba božja, vsako duhovniško soboto ena sv. maša v ta namen. Po sv. maši se mora izpostaviti Najsvetejše in opraviti posebne molitve v isti namen. Tudi mi smo že obširno pisali o »Duhovniški soboti« in njenem pomenu za naše dni. Od duhovnikov se zahtevajo vedno večje

žrtve. Da se jih kandidati za duhovski stan ne ustrašijo, da duhovniki ne klonejo pred njimi, jim je treba apostolskega duha in srčnosti. Tudi verni so poklicani, da jim ju izprosijo. Zato še enkrat tudi od naše strani: Gojite »Duhovniško soboto«!

Lepi običaji.

V Nemčiji je ponekod še danes navada, da gredo pred košnjo in žetvijo kosci in žanjice z okrašenimi kosami in srpi najprej k sv. maši, kjer duhovnik to delovno orodje blagoslovi. Preden začno kositi oz. žeti pa opravijo še kratko molitev za blagoslov. Drugod iz prvih odtrganih zrelih klasov napravijo križ, ki ga pritrdijo na hišna vrata ali denejo za posodico z blagoslovljeno vodo. Tam ostane do prihodnje žetve. Zopet drugod nesno prve klase na pokopališče kot podobno vstajenja. In še drugod prva dva snopa polože v podobni križa. Ko je zadnji povezan, žanjice pokleknejo pred ta križ in se Bogu zahvalijo za novo žetev. Takih in podobnih običajev, prič nekdanje vernosti, je med vernim ljudstvom še več. Tudi pri nas. Jaz se še dobro spominjam, kako smo otroci pred velikimi prazniki hodili z blagoslovljeno vodo njive kropiti in kako smo, če se ne motim, za sv. Tri kralje, na prevalu zime, poleg kropljenja še male križce zasajali po njivah. Škoda, da te lepe navade vedno bolj ginevajo in nazadnje še zgodovina ne bo dosti vedela o njih, če jih ne bomo zabeležili in oteli pozabi. **Tretjerednice, sporočajte nam jih, da jih ovekovečimo. Ve ste še nositeljice takih lepih navad.**

Lepo spričevalo.

Angleška baronica Beatty je obiskala gobovsko naselbino v Makogai na Fidžijskem otočju. En teden se je mudila tam in občudovala junaštvo katoliških sester, ki negujejo te žive mrtve in dele z njimi isto usodo. Ko se je vrnila domov, jim je pred

vsem svetom dala tole laskavo spričevalo: »Te redovnice nikdar ne zgube potrpežljivosti, nikoli nimajo preveč dela. Po trinajstkrat na dan morajo bolnike skopati in na novo preobleči. Vsak teden jim dajo 800 injekcij. Popolnoma belo so oblečene. Prepričana sem, da so njihova srca prav tako snežno bela kot njihova obleka.«

Kaj pa, če ne bo res?

Znani nemški ljudski pisatelj Alban Stolz je v svojem potopisu »Obisk pri Semu, Kamu in Jafetu« l. 1855. zapisal: »Trdno sem uverjen, da kakor se v posameznih družinah tistim, ki so druge pestili, bridko vrača, tako se bo tudi družini narodov velike evropske hiše zgodilo... V Londonu mi je nekoč prišlo na misel, da bo prišel čas, ko ne bo od njega drugega ostalo kot velika groblja.« Kajpada ne velja to samo Londonu, ampak tudi o marsikaki drugi prestolici. Nobena ni sveto mesto. Pa še to je postalo razvalina, ker ni hotelo spoznati dneva Gospodovega obiskanja.

Redovnica — državna poštarica.

V Ameriki seveda, deželi vseh možnosti. Tam ni to nič čudnega in nič novega. Ako je kak vzgojni zavod zunaj na deželi, kar je navadno, in ima mnogo gojencev ali gojenk, kar je tudi pogosto, mu država zanj in za bližnjo okolico dovoli državno pošto, če se zanj potegne. Naravno je, da je za poštarja imenovan eden ali ena iz dotičnega zavoda. Ako zavod vodijo redovnice, tedaj je ena izmed redovnic. Zunaj mesteca Monticello v njujorški državi imajo sestre sv. Jožefa velik vzgojni zavod, ki ima svojo državno pošto že več desetletij. Prav zdaj je šla v pokoj s. Polikarpa, ki je bila 40 let državna poštarica. Poštni minister Farley ji je za to priliko poslal pohvalno in zahvalno pismo. Njen poštni urad je sprejela s. Matilda, dosedanja pomožna poštarica.

Prazen strah.

Nekateri »belo kugo« tudi s tem opravičujejo, kot bi obstojala nevarnost, da bo na svetu enkrat več ust kot žlic. To Malthusovo »modrovanje«, ki ga drugi papagajsko za njim ponavljajo, je pa popolnoma prazen strah. To se pravi Boga Stvarnika dolžiti, da ni uvideven Gospodar. Taki, ki kaj vedo, čeprav nimajo dosti ali nič vere, vse drugače modrujejo. Vešček v gospodarskih vedah prof.

Penck je na mednarodnem kongresu za obdelavo zemlje v Washingtonu tole povedal: »Točasno je na svetu približno 1.8 milijarde ljudi. Ko bi tako gosposko živeli kot Nemci, bi jih lahko redila 6 milijard. Ako pa tako skromno kot Japonci, celo 20 milijard.« Le nič strahu tedaj, da bo kdaj več ust kot žlic. Vsak naj počestno živi in dela, drugo naj pa Očetu prepusti, ki tudi ptic pod nebom ne pozabi, pa bo pozabil na človeka, ki ga je posinovil.«

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

Poročilo o predavanju o Podpornem odseku III. reda sv. Frančiška. Kdaj člani Podpornega odseka III. reda dobijo pravico do mesečnih prispevkov vsled starosti in onemoglosti?

Kakor je razvidno iz splošnih pogojev Podpornega odseka III. reda ima vsak član ali članica pravico do mesečnih prispevkov, kakor hitro je dopolnjenih 30 let od kar je posamezni član ali članica začel vplačevati

svoje mesečne prispevke. To velja brez izjeme, tudi če so pri tem še zdravi kakor dren in tudi če še nadalje opravljajo kako drugo službo, treba jim tudi ni nobenega zdravniškega spričevala.

Samo po sebi razumljivo pa jih vsaj od začetka ne bo veliko takih, kateri bi dočakali to dobo, ampak bodo že preje prišli v leta starosti in onemoglosti, predno bodo dosegli dobo 30 let. To velja v prvi vrsti za vse tiste, kateri dosežejo starost 60 let, ali pa če še niso dosegli te starosti, kateri lahko dokažejo z zdravniškim spričevalom, da so res onesposobljeni izvrševati svoj dosedanji poklic, s katerim so se preživljali. Tistim, ki so že dosegli 60. leto starosti, ni potrebno nobeno zdravniško spričevalo, pač pa tistim, kateri teh let še niso dosegli, ker mi sami pač ne moremo tega presojati, kdaj je kdo onesposobljen izvrševati svoj poklic, zato se moramo v tem oziru nujno držati zdravniške svedočbe.

Lahko se zgodi, da bo posamezen član ali članica Podpornega odseka začel dobivati mesečne prispevke pri Podpornem odseku še predno je začel dobivati svojo pokojnino v kaki državni ali zasebni ustanovi, kajti na to se mi ne moremo ozirati. Držimo se pa splošnih pogojev n a š e g a Podpornega odseka. Lahko se zgodi, da bo kak član ali članica Podpornega odseka začel dobivati mesečne prispevke od Podpornega odseka istočasno ko začne dobivati pokojnino od kake druge državne ali zasebne ustanove, kjer je bil uslužben. Lahko se pa tudi zgodi, da bo kak član ali članica Podpornega odseka III. reda že začel dobivati pokojnino od državne ali zasebne ustanove, kjer je bil uslužben, ne bo pa še dobival od Podpornega odseka III. reda, ker se je pač tu šele prepozno vpisal, in niso še izpolnjeni pogoji, na podlagi katerih Podporni odsek III. reda začne posameznemu članu ali članici izplačevati pripadajoče mesečne prispevke.

Napredek Podpornega odseka III. reda.

Glede tega bi lahko navedli številke, koliko je napredoval ustanovni sklad, ki je po splošnih pogojih nedotakljiv, koliko je narastel varnostni sklad, ki je določen za kritje obratnih stroškov in kakšno je stanje Podpornega sklada, iz katerega se izplačujejo mesečni prispevki, posameznim članom, kateri so že dosegli leta starosti in onemoglosti. Iz gotovih razlogov ne kaže, da bi te številke tukaj navajali, ker so bile navedene itak na občnem zboru Podpornega odseka III. reda sv. Frančiška. Kdor pa izmed članov ali članic to želi, lahko zve vse v naši pisarni. Na splošno lahko rečemo, da je premoženjsko stanje napredovalo v isti izmeri kakor druga leta. Pač pa moramo reči, da je v letu 1938/39. nazadovalo število članov v primeri s številom prejšnjih let. Na novo se je vpisalo le 38 članov in članic, medtem ko je prejšnja leta naraslo število članov 100 do 130 letno. Krive so temu vojne razmere doma in drugod. Zdaj dobiva svoje mesečne prispevke 125 članov in članic. Za te se izplača mesečno 24.850 din. Letno je bilo izplačano v letu 1939. din 298.201. Na vsakega novega člana, ki začne dobivati mesečne prispevke, bi prilično moralo pristopiti pet do šest novih plačujočih članov in članic. Kakor že omenjeno so vojne razmere doma in drugod povzročile, da jih je premalo pristopilo na novo. Odbor Podpornega odseka bo moral razmišljati, če bo treba nastaviti akviziterje za posamezne skupščine III. reda, katere bo treba seveda tudi primerno nagraditi; če bo to potrebno in kadar bo to potrebno, bo sporočeno v Cvetju, ki je glasilo tega odseka. Prav tako seveda tudi nagrade, ki bodo potrebne, da se to delo izvrši.

(Dalje prihodnjič.)

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

Nekaj umrlih tretjerednikov kamniškega okraja: Fara Brdo: Katarina Jeretina, (febr. 1940), fara Mengeš: Frančiška Zalokar (marca 1940), duhovnija Radomlje: Terezija Pirš, roj. Peterlin. — V kamniški siromašnici je dne 7. julija umrla Antonija (s. Marija Frančiška) Golob, ki je bila novinarka III. reda, a je na smrtni postelji naredila obljube. Dasi bolehnna, je bila vse svoje življenje pridna in pobožna. Zgodaj je stopila tudi v Marijino družbo na Vranji peči, kjer je bila doma. Lepo število ljudi se je udeležilo njenega pogreba, največ iz njene fare, in vsi so se zelo zgledno obnašali. Naj bi se ta ali oni izmed njih še priglasili v III. red ter tako počastil spomin blage pokojnice!

V Gradcu na Nemškem je umrla tretjerednica **Marija Sajovic**. Bila je 62 let v tretjem redu sv. Frančiška. Četudi je živela dolga leta v nemškem Gradcu, je bila vendar še vedno slovenska tretjerednica. Bila je zvezana z nami po slovenskem tretjerednem glasilu »Cvetje«, ki ga je vsa leta dobivala v tujino. Naj v miru počiva med nemškimi tretjeredniki!

† **Neža Markelj** — **Bohinjska Bistrica**. V Bohinjski Bistrici je umrla 10. junija popolnoma vdana v voljo božjo vnetá tretjerednica Neža Markelj stara 64 let. Na sladkorni bolezni je bolehalá 15 let in je ves čas držala strogo dieto, pa se ni pritoževala. Zadnje mesece sta se ji naredili dve veliki rani na hrbtu, tako da skoro ležati ni mogla. Vse bolečine je voljno prenašala. Bila je mati številnih otrok, katere je vse vzgojila v strogo verskem duhu. Od mladosti je bila vsak dan pri sv. maši, dokler je ni bolezen za stalno položila v posteljo, in ko je sv. oče Pij X. izdal dekret o pogostnem sv. obhajilu, je klečala vsak dan pri obhajilni mizi. Vsled svojega kristalnočistega značaja je uživala pri ljudeh veliko spoštovanje in ni imela nobenega nasprotnika. Uživaj plačilo pri Bogu, blaga duša!

Nove knjige

»Slava Baragu!« XI. zvezek Misijonske knjižnice. Zbral in uredil Ladislav Lenček, C. M. Izdala in založila uprava »Katoliških misijonov«. Tiskala mis. tiskarna v Grobljah. Str. 284. Cena 45 din.

Ta nova, vsebinsko tako pestra knjiga bo pri akciji za Baragovo beatifikacijo izpolnila veliko vrzel. Mnogi so se doslej izgovarjali, da za popularizacijo tega pokreta potom raznih ljudskih prireditev manjka primerne snovi. Poslej za dogledni čas tega izgovora ne bodo več imeli. Ta knjiga jim nudi lepo izbiro predavanj in nagovorov, deklamacij in zbornih nastopov ter še glasbenih prilog za take prilike. Oživimo zopet Baragovo nedeljo s cerkveno in izvencerkveno proslavo. Za obe nudi knjiga dovolj gradiva. In kres navdušenja za Baraga in njegovo poveščanje med nami ne bo ugasnil, ampak vedno višje plapolal.

»Ptujška gorá«. Opisal: France Stele. Izdal župni urad na Ptujski gori. Natisnila Mohorjeva tiskarna. Str. 130 s slikami. Cena vez. 20 din, broš. 12 din. Naroča se pri župnem uradu na Ptujski gori.

Starodavna božjepotna Črna ali Ptujška gora je dobila svojo zgodovino, s kakršno se ponaša le malo božjepotnih cerkva. Za to jamči ime Franceta Stele, našega najboljšega veččaka na polju umetnostne zgo-

dovine. A ni je nam prikazal samo z umetnostnega stališča, ampak tudi z božjepotnega. Turist in romar bosta ob njej uživala.

Naša knjiga o »Skaručini«. Naš umetnostni zgodovinar g. župnik Janez Veider je izdal novo knjigo, ki popisuje božjepotno cerkev sv. Lucije na Skaručini. Obdelana je zgodovina cerkve in božje poti, nasteti so vsi skaruški duhovniki, ter popisane tudi druge zanimivosti. Najobširnejše pa se pisatelj bavi s popisovanjem krasnega velikega oltarja in slavnih skaruških stropnih fresk. Slike je izgotovil v l. 1748. naš najboljši freskant Franc Jelovšek, ki je bil rojen v Mengšu. Vse skaruške zanimivosti niso le spretno popisane v besedi, temveč so prikazane tudi v odličnih slikah, ki jih je v knjigi kar 24. Vsa oprema knjige je prav lepa. Tiskala jo je Misijonska tiskarna v Grobljah, založil pa jo je Fantovski odsek v Vodichah. Knjigo častilcem sv. Lucije in prijateljem naše cerkvene umetnosti prav toplo priporočamo, saj stane samo 10 dinarjev.

Pokojni svetniški župnik v Brežicah, Martin Jurhar, je že pred leti napisal »Vzore iz malenkosti«, ki so sedaj izšli v posebni knjižici. Knjižica je nekaj pristno našega, izvirno slovenskega, svojstven kažipot do časne in večne sreče. V 50 poglavjih spremlja odlični pisatelj čitatelja v vseh mogočih prilikah življenja. Posebnost knjižice je v tem, da zna pisatelj v malih stvareh, malenkostih, mimo katerih gre navadno človek brez pomisleka, odkriti veličastnost Stvarnikovo in povzdigniti dušo k Bogu. Marsikatero srce, ki se je oddaljilo od Boga, bo po branju te knjižice našlo pot nazaj k Bogu. Knjižico toplo priporočamo vsem slovenskim družinam za skupno dnevno branje (vsak dan eno poglavje). Blagodejen učinek tega branja ne bo izostal. »Vzore« naročite pri »Družini božjega sveta« v Ljubljani, Sv. Petra nasip št. 17. Cena: 12 din za broširan, 18 din pa za vezan izvod.

DAROVI

Za tiskarno: 100 din: Neimenovana (po p. Stankotu); **15 din:** preč. g. Sunčič Lojze; **5 din:** Krašovec Ivana; **2 din:** Neimenovana.

Za frančiškanske misijone: 50 din: Neimenovana (po p. Saleziju); Zorčič Helena (po p. Blažu); **20 din:** Povše Pavla.

Za kitajskega misijonarja: 300 din: Schubert Angela, uč. v p. Lj.; **250 din:** Skupščina III. reda, Šmartno pri Kranju; **220 din:** Skupščina III. reda, Studenice pri Poljčanah; **200 din:** Skupščina III. reda, Kamnik; **116 din:** nabrala Frole Marija pri tretjerednikih v Blokah; **po 100 din:** Neimenovana, preč. g. dr. Gregorij Pečjak, Lj., šket Neža, Bočna, Skupščina III. reda, Devica Marija v Polju, Trampuž Marija, Ponikve na Dol; **60 din:** Dekliški krožek, Domžale (kot godovni dar č. g. kaplanu Novaku); **po 50 din:** dve neimenovani, I. delavsko konzumno društvo, Ljubljana, Golorej Helena, Završnik Franca; **45 din:** Ambrož Marija; **35 din:** štiri neimenovane skupno; **33 din:** Filipič Julijana; **25 din:** Marovt Mar.; **po 20 din:** tri nelmen., Kladenski Jernej, Pečnik Frančiška, Turk Marija, Vehovec Marjana, Znidaršič Terezija; **po 15 din:** Čeček Agata, Plazovnik Alojzija, Tomšič Doroteja; **14 din:** Zihler Pavla; **po 10 din:** dve neimenovani, Francelj Josipina, Kern Terezija, preč. g. Markič Jos., Molec Marjeta, Mravljak Frančiška, Pilih Marija, Pravhar Marija, Semrl Katarina, Škufca Ljudmila, Vanovšek Helena, Zlaté Ivana; **5 din:** Neimenovana.

Za armado sv. Križa: 287 din: Pavlin Ana, Kamnik (za sv. deželo); **83.50 din:** Dukvič Antonija; **po 20 din:** Neimenovana, Obelt Jožefa; **14.50 din:** Juvan Helena; **po 10 din:** dve neimenovani, Galovič Frančiška, Hribšek Marija, Karent Urška, Pirnat Marija in Mihael, Prašnikar N., Rotar Frančiška štorman Julijana; **6 din:** Kossem Terezija; **po 5 din:** Golob Ana, Kosec Berta; **4.50 din:** Bolte Terezija; **po 4 din:** Neimenovana, Petek Ana; **2 din:** Neimenovana.

Za kruh sv. Antona: 100 din: Humar Marija (za najbolj uboge); **15 din:** Belahar Janez, Komenda; **10 din:** Neimenovani.

Za sklad Cvetja: 100 din: Hrga Terezija, št. Vid.

Za večno luč: 40 din: Bizjak Alojzija; **po 10 din:** dve nelmen., Miklavčič Amal.

Novi naročniki: Kotar Marija, Orel Gusta, preč. p. Marko Fišer 1 izv. več, Maletič Marija, Rogelj Anica.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške
potrebščine:

šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.